

PROJECT 1901

Škola Ďáblice
U Parkánu 17/11
Praha 8 - Ďáblice, 182 00

2021/2022

Vydala Škola Ďáblice, U Parkánu 17/11, Praha 8 - Ďáblice, 182 00,
vlastním nákladem 10 ks + elektronická verze

Autoři: David Válka a kolektiv

Na projektu spolupracovali: Tomáš Novotný, Tereza Štolbová, Stanislava Hamzová, Svatava Štolbová, Lenka Listopadová, Lenka Vyhnálková.

Autoři z 6. ročníku:

Nikol Šilhová, Teodora Zítková, Kryštof Soldát, Matěj Sládek, Vítězslav Wondřich, Madlen Šťovíčková, Laura Venigerová, Jonáš Zenker, Herbert Procházka.

Autoři z 5. ročníku:

Tereza Králová, Ella Pischnotová, Michal Maška, David Smetana, Ondřej Drešer, Barbora Mácová, Ester Tomancová, Natálie Neprašová, Rosalie Vlčková, Lukáš Marek, Richard Švancara, Olivie Holubcová, Matěj Šolta, Šimon Hruška.

Autoři ze 4. ročníku:

Eliška Marie Báčová, Mariana Bocánová, Vanesa Demeďuková, Tereza Hnízdilová, Tomáš Kneifl, Laura Krkošková, Tadeáš Kubala, Maria Pokorná, Eliška Žemličková, Sofie Caithamlová, David Grgula, Karolína Kroutilová, Šandor Mártényiv, Daniel Moldovan, Michel Pasov, Vojtěch Podolský, Karolina Soldátová, Soňa Šavelová, Vivien Tišťanová, Tobiáš Tižo, Vít Válka, Klára Večeřová, Vendula Werberová, Kryštof Zábrodský.

Autoři ze 3. ročníku:

Jakub Ružička, Matěj Maděra, Tobiáš Sluka, Ragnar Kapetovič, Tomáš Bohatec, Michaela Pěničková, Laura Rostášová, Dalibor Kratochvíl, Aneta Baborovská, Štěpán Hála, Michaela Sedláková, Helena Hrušková, Adéla Klupáková, Eliška Čadková, Karolína Řezníková, Nela Knytlová, Michaela Vodvářková, Laura Bobčíková, Anežka Taureová, Ema Chaloupková, Adéla Hlinovska, Nikolas Werthaim, Sara Zrníková, Kateřina Slavětínská, Aisha Hanne Shamzhy.

Poděkování

Na prvním místě bychom rádi vyjádřili vděčnost našim předkům, kteří před 120 lety pracovali na tom, abychom se my dnes měli dobře, kteří založili krásnou školu, kde se můžeme vzdělávat. Děkujeme vedení školy za to, že vytváří prostředí pro plodnou práci, za podporu nadstandardních projektů, za veškerou spolupráci a ochotu. Děkujeme všem rodičům i prarodičům, kteří se s láskou věnují svým ratolestem, pomáhají jim v učení i v osobní rozvoji a pomohli nám i s tímto projektem. Děkujeme všem učitelkám a učitelům, asistentkám, žákům i spolužákům, kteří s námi na tomto díle pracovali.

Acknowledgement

In the first place, we would like to express our gratitude to our ancestors, who 120 years ago worked to make us happy today, who founded a beautiful school where we can learn. We thank the school management for creating an environment for fruitful work, for supporting above-standard projects, for all cooperation and willingness. We thank all parents and grandparents who lovingly care for their children, help them in learning and personal development and helped us also with this project. We thank all the teachers, assistants, students and classmates who worked with us on this work.

Obsah

Úvod k prvnímu vydání	4
Škola v době belle époque	5
Jak začal Projekt 1901 a jak probíhal v VI.A	7
Referáty VI.A	8
Slohové práce 5. ročníku	37
Oživé fotografie – práce 4. ročníku	66
Historie hraček – práce 3. ročníku	79

Table of Contents

Introduction to the first edition	4
School in the Belle Époque Period	5
How the Project 1901 began and how it took place in VI.A	7
Esseys of VI.A	8
Writings of the 5th Year	37
Living Photographs – Works of the 4th Year	66
History of Toys – Works of the 3th Year	79

Úvod k prvnímu vydání

6. října 2021 jsme oslavili 120. výročí vysvěcení nové budovy školy. V Ďáblicích se ovšem učilo již dávno před rokem 1901, ostatně jako v jiných pokrokových obcích. Tím starobylá ves vykročila k tomu stát se městem. Rostla stejně, jako rostla Praha, až se Ďáblice v roce 1968 staly součástí velkoměsta.

Dnes málokdo tuší, pokud se zrovna nezabývá více historií, jak tenkrát vypadal život, jak vypadaly Ďáblice, Praha, ba v jakém státě tenkrát naši předkové žili. Výročí se nám stalo příležitostí se tím zabývat. Z úvodních rozhovorů při hodinách anglického jazyka v šestém ročníku vznikl nápad zpracovat referáty související tématy. Během několika pátečních lekcí, kdy jsme chodili pracovat do počítačové učebny a učili se pracovat s textovým editorem ve sdíleném dokumentu, s vyhledávačem, s překladačem atp., vzniklo několik zajímavých prací.

Jako jiskra se pak šířil oheň zájmu v dalších skupinách. Projekt původně koncipovaný pro druhý stupeň se ujal i ve třetím, čtvrtém a pátém ročníku. Výsledkem je publikace, kterou zde čtenářům představujeme.

V Ďáblicích
23. června 2022

Introduction to the first edition

On October 6, 2021, we celebrated the 120th anniversary of the consecration of the new school building. However, it was taught in Ďáblice long before 1901, as in other progressive villages. Thus, the ancient village set out to become a city. It grew in the same way as Prague, until Ďáblice became part of the capital city in 1968.

Today, few people know if they not occupy themselves more with history, what life looked like at that time, what was and wasn't in Ďáblice and Prague, or even in what state our ancestors lived at that time. The anniversary has become an opportunity for us to address this. From the introductory interviews during the English language lessons in the sixth year, the idea arose to prepare papers on related topics. During several Friday lessons, when we went to work in a computer room and learned to work with a text editor in a shared document, with a search engine, with a translator, etc., several interesting works were created.

As a spark, a fire of interest spread in other groups. The project, originally conceived for the lower secondary school, was also undertaken in the third, fourth and fifth year. The result is a publication that we present to our readers here.

In Ďáblice
June 23, 2022

Škola v době belle époque

Na počátku 20. století bylo České království součástí Rakouska-Uherska s císařem Františkem Josefem I. v jeho čele. Psalo se 2. září 1901, když byla ve vsi Ďáblice na okraji Prahy dostavěna nová nádherná budova zdejší školy. Slavnostně vysvěcena byla 6. října téhož roku.

„Celá obec oděla se ku tak významnému dni hávem slavnostním, nebylo domu, aby nebyl prapory říšskými i zemskými ozdoben. Počasí samo přálo slavnosti tak důležité. Mládež shromáždila se ve staré škole, odkud vyšlo se o desáté hodině do zámecké kaple, kdež sloužena slavná mše svatá, při níž zapělo přítomné učitelstvo mši od Horáka. Poté nastoupil průvod cestu do nové budovy školní. Napřed družičky, školní mládež, (...) spolky a korporace.“ (kronika dáblické školy)

Prvním ředitelem se stal Ferdinand Frank, kterého však už po jednom roce nahradil jeho syn František Frank. Během několika let se ve vedení školy vystřídala celá generace Franků.

Jak škola v době „kdy Evropa tančila valčík“ vypadala? Stála a dodnes stojí v historické části Ďáblic v ulici U Parkánu 17. Původně se jednalo o menší kamennou budovu s pěti třídami. Dnes máme ve škole o čtrnáct tříd víc. Kdybyste školu navštívili roku 1902, mohli byste potkat až 350 žáků, ale pouze 4 učitele. Ti původně dostávali 56 zlatých za 11 měsíců. Kvůli učitelským protestům se to však zvýšilo na 250 zlatých ročně. V prvním desetiletí 20. století nebyla součástí školy kuchyně, ta byla zřízena až roku 1930 s vybavením v hodnotě tehdejších 2600 Kčs.

V letech těsně před první světovou válkou byla povinná školní docházka jen do čtvrté třídy, maximální počet let, co se mohli žáci ve škole učit, bylo osm roků. Učení bychom si dnes ale mohli asi jen těžko představit. Děti v některých letech chodily do školy jen v zimě, používaly se fyzické tresty. Do školy se však přesto většina dětí těšila, neboť se tím vyhnula těžkým pracím na poli.

Touto krásnou dobou se zabýval náš téměř celoroční školní projekt, který níže představujeme.

*Článek vypracovali žáci VI.A pod vedením pana zástupce
Tomáše Novotného.*

School in the Belle Époque Period

At the beginning of the 20th century, the Czech Kingdom was part of Austria-Hungary, with Emperor Francis Joseph I at its head. On September 2, 1901, new beautiful building of the local school was completed in the village of Ďáblice on the outskirts of Prague. She was solemnly consecrated on October 6 of the same year.

"The whole village dressed in such a festive day with ceremonial robes, there was no house, so that it was not decorated with banners of the imperial and land. The weather itself made the festivities so important. The youth gathered in the old school, from where they came to the chateau chapel at ten o'clock, where the famous Holy Mass was celebrated, during which the present teacher sang the Mass from Horák. Then the procession embarked on the journey to the new school building. First bridesmaids, school youth, (...) associations and corporations. "(Chronicle of the devil's school)

Ferdinand Frank became the first director, but his son František Frank replaced him one year later. Over the years, a generation of Franks took over the leadership of the school.

What did the school look like at the time when "Europe danced the waltz"? It stood and still stands in the historical part of Ďáblice in U Parkánu street 17. Originally it was a smaller stone building with five classrooms. Today we have fourteen more classes at school. If you visited the school in 1902, you could meet up to 350 students, but only 4 teachers. They originally received 56 gold in 11 months. However, due to teacher protests, it increased to 250 gold per year. In the first decade of the 20th century, it was not part of the kitchen school, it was not established until 1930 with equipment worth the then 2600 CZK.

In the years just before the First World War, schooling was compulsory only until the fourth grade, the maximum number of years that pupils could learn at school was eight years. But we could hardly imagine learning today. In some years, children only went to school in the winter, and corporal punishment was used. However, most of the children were looking forward to school, as they avoided hard work in the field.

Our almost year-round school project, which we present below, dealt with this beautiful time.

The article was prepared by VI.A students under the guidance of Deputy Tomáš Novotný.

Jak začal Projekt 1901 a jak probíhal v VI.A

V říjnu 2021 jsme oslavili 120. výročí školy. To se stalo inspirací pro náš projekt, který začal v hodinách anglického jazyka. Ve stanoveném tématu jsme chtěli prozkoumat dobu, ve které žili naši předchůdci před sto dvaceti lety.

Vybrali jsme si každý téma, které nás zajímalo. Někdo se zabýval bojovými uměními a sporty, tehdejší dopravou, příběhy osobností či záchranou koně Převalského. Výsledkem náročného studia byl referát, který jsme potom společně překládali do anglického jazyka. Hodně času jsme také trávili na technických záležitostech, protože jsme pracovali na počítačích. Učili jsme se upravovat texty, obrázky, připravovat dokumenty k tisku. Po devíti měsících těžké dřiny jsme projekt dokončili a máme z toho radost.

Naše práce inspirovaly spolužáky z jiných tříd a ti se k projektu přidali. Ve třetích třídách se děti zabývaly historií hraček, ve čtvrtých třídách dali dohromady oživé fotografie – tematické obrazy inspirované tehdejší dobou, v pátých třídách napsali kreativní slohy.

Projektu se účastnili: Zenker Jonáš, Sládek Matěj, Procházka Herbert, Soldát Kryštof, Venigerová Laura, Urbánková Ester, Zítková Teodora, Šilhová Nikol, Wondřich Vítězslav, Šťovíčková Madlen.

How the Project 1901 began and how it took place in VI.A

In October 2021, we celebrated the 120th anniversary of the school. This became the inspiration for our project, which began in English language classes. In the set topic, we wanted to explore the time in which our predecessors lived one hundred and twenty years ago.

We chose every topic that interested us. Someone dealt with martial arts and sports, transport at the time, stories of personalities and the rescue of Převalský's horse. The result of a demanding study was a paper, which we then translated together into English. We also spent a lot of time on technical issues because we worked on computers. We learned to edit texts, images, and to prepare documents for printing. After nine months of hard work, we have completed the project and we are happy about it.

Our work inspired classmates from other classes and they joined the project. In the third grade, the children dealt with the history of toys, in the fourth grade they put together animated photographs - thematic paintings inspired by the time, in the fifth grade they wrote creative styles.

Participants in the project: Zenker Jonáš, Sládek Matěj, Procházka Herbert, Soldát Kryštof, Venigerová Laura, Urbánková Ester, Zítková Teodora, Šilhová Nikol, Wondřich Vítězslav, Šťovíčková Madlen.

Referáty VI.A

- Šilhová Nikol – Golf 1901-1908
- Urbánková Ester – Pointilismus 1905-1907
- Zítková Teodora – Balet 1901-1902
- Soldát Kryštof – Železnice 1901-1909
- Sládek Matěj – Řecko-římský zápas mezi 1901-1909
- Wondřich Vítězslav – Rakousko-uherské zaoceánské a bitevní lodě v letech 1901-1909
- Zenker Jonáš – Vývoj značky Škoda v letech 1901-1909
- Procházka Herbert – Fotbalový klub Sparta 1901-1909
- Šťovíčková Madlen – Step na začátku 20. století
- Venigerová Laura – Záchrana koně Převalského

Esseys of VI.A

- Šilhová Nikol – Golf 1901-1908
- Urbánková Ester – Pointillism 1905-1907
- Zítková Teodora – Ballet 1901-1902
- Soldát Kryštof – Railway 1901-1909
- Sládek Matěj – Greco-Roman Match between 1901-1909
- Wondřich Vítězslav – Austro-Hungarian Ocean-Going and Battleships in the Years 1901-1909
- Zenker Jonáš – The Development of The Škoda Brand in the Years 1901-1909
- Procházka Herbert – Football Club Sparta 1901-1909
- Šťovíčková Madlen – Step at the Beginning of the 20th Century
- Venigerová Laura – Rescue Of Przewalski's Horse

Golf 1901-1908

Počátky golfu sahají až do roku 1400. V minulosti se míčky vyráběly ze dřeva. Golf je, ale stále je oblíbený u přibližně 6 milionů lidí hrajících tento původně skotský sport po celém světě. Golf byl poprvé zařazen do programu letních olympijských her v roce 1900 v Paříži a v roce 1904 v St. Louis. Po 120 letech se znovu objevil na Letních olympijských hrách 2016 v Riu de Janeiro. Open d'Italia, známý jako nejvýznamnější a nejprestižnější italský golfový turnaj, dal život těm největším výzvam na nejprestižnějších italských golfových hřištích.

V roce 1618 byl představen pérový golfový míček neboli 'Featherie'. Jednalo se o ručně vyráběnou kouli z husího peří pevně zabalenou do kuliček z koňské nebo hovězí kůže tvarované do koule. Jak vlasec schnul, kůže se stáhla a peříčka se natáhla a vytvořila ztvrdlou kouli. Míč byl poté domalován barvou a vyražen značkou výrobce míče. Kvalita se lišila podle zručnosti řemeslníka. Bohužel, ručně vyráběné míče znamenaly, že byly dražší než kapesné, někdy dokonce dražší než klub. Pozoruhodnými výrobci míčů v 17. století byli Andrew Dickson, Leith a Henry Mills, St. Andrews.

MISS BESSIE ANTHONY,
The Western Champion.

Bessie Anthony (19 března 1880 - 22 listopadu 1912) byla americkou amatérskou golfistkou. V roce 1903 byla vítězkou U.S. Women's Amateur a v prvních třech ročnících, 1901, 1902 a 1903, vyhrála turnaj Women's Western Amateur.

Mojí hrdinkou je **Ludmila Křenková**, která je je členkou Síně slávy českého golfu za dlouhodobě vynikající sportovní výsledky. Mezi golfistkami byla mimořádnou osobností. is a member of the Czech Golf Hall of Fame for her long-term excellent sports results. She was an extraordinary personality among women golfers.

Golf 1901-1908

The beginnings of golf date back to 1400. Balls were made of wood in the past. Golf has been but still popular with around 6 million people playing this originally Scottish sport around the world. Golf was first included in the program of the 1900 summer Olympics game in Paris, 1904 in St. Louis. After 120 years, it reappeared at the 2016 Summer Olympics in Rio de Janeiro. Open d'Italia, known as the most important and most prestigious Italian golf tournament, has given life to the biggest challenges on Italy's most prestigious golf courses. In 1618, a feather golf ball or 'Featherie' was introduced. It was a handmade ball made of goose feathers firmly wrapped in horse or cowhide balls shaped into a sphere.

As the line dried, the skin shrunk and the feathers stretched to form a hardened ball. The ball was then finished with paint and embossed with the ball manufacturer's mark. The quality varied according to the craftsman's skill. Unfortunately, handmade balls meant that they were more expensive than pocket money, sometimes even more expensive than a club. Notable ball makers in the 17th century were Andrew Dickson, Leith and Henry Mills, St Andrews.

MISS BESSIE ANTHONY,
The Western Champion.

Bessie Anthony (March 19, 1880 – November 22, 1912) was an American amateur golfer. She was the U.S. Women's Amateur in 1903, and won the Women's Western Amateur tournament in its first three years, 1901, 1902, and 1903.

My heroine is **Ludmila Křenková**, who is a member of the Czech Golf Hall of Fame for her long-term excellent sports results. She was an extraordinary personality among golfers.

Urbánková Ester

Pointilismus 1905-1907

Pointilismus je malířská technika, která spojením malých rozmístěných bodů základních barev vytváří dojem komplexní barevnosti. Georges Seurat vynalezl tuto techniku. Tato technika závisí na schopnosti oka a mysli diváka míchat barevné skvrny. Pointilismus je více zaměřen na specifický styl štětce, kterým se barva nanáší. Velikost a směr každého tahu dávaly malbě smysl pro rytmus, ale barva se měnila bez ohledu na velikost a umístění. Praxe pointilismu je v ostrém kontrastu s tradičními metodami míchání pigmentů na paletě. Tvůrci, kteří tuto techniku použili: Georges Seurat, Paul Signac a Henri-Edmond Cross. Mnohým malířům se způsob fungování této techniky nelíbil a dávali přednost jiným stylům, jiní ji naopak obdivovali. Od roku 1905 do roku 1907 začali tuto techniku používat.

Georges Seurat

Georges Seurat se narodil 2. prosince 1859, zemřel 29. března 1891.

Narodil se do středostavovské rodiny v Paříži, takže se do ní nikdy nedostal finanční problémy. S výjimkou letních pobytů u moře strávil celý život v Paříži. V letech 1875 až 1877 studoval kreslení na večerní škole. V té době studoval dílo Charlese Blanca Gramatiku umění kreslení, které ho hluboce ovlivnilo. On strávil léta 1878 a 1879 na Akademii výtvarných umění. Později porota Salonu odmítla jeho první dílo, kterým se později proslavil, Koupání v Asnieres.

Nedělní odpoledne na ostrově La Grande Jatte

Umělecké dílo s názvem Nedělní odpoledne na ostrově La Grande Jatte je opravdu oblíbené. Jde o pointilistickou olejomalbu francouzského malíře Georgese Seurata z let 1884 až 1886. Jde o autorovo nejznámější dílo a jeden z nejlepších příkladů pointilistických technik. Seurat začal malovat s Pařížany odpočívajícími na břehu Seiny na Île de la Jatte v květnu 1884, přičemž práce přerušil od dubna 1885 a obraz dokončil od října 1885 do května 1886. Poprvé obraz vystavil v květnu 1886 na výstavě Osmý impresionista Výstava a druhá v srpnu téhož roku na Salonu Společnosti nezávislých umělců; Seurat spoluzaložil společnost v roce 1884. Obraz v roce 1924 získal Art Institute of Chicago, údajně za cenu 24 000 \$. což by v roce 2018 odpovídalo asi 354 000 \$.

Obrazy

Georges Seurat, Nedělní odpoledne na ostrově (La Grande Jatte)

Georges Seurat, Koupání v Asnieres (Koupání v Asnieres)

Paul Signac, The Windmills at Overschie (Větrné mlýny v Overschie)

Georges Seurat, Banks of Seine (Břehy Seiny)

Théo van Rysselberghe, Pobřežní scéna (Pobřežní scéna)

Théo van Rysselberghe, Rodina v sadu (Rodina v sadu)

Théo van Rysselberghe, Venkov v poledne (Venkov v poledne)

Kříž Henri-Edmonda, Odpoledne v Pardigonu (Odpoledne v Pardigonu)

Pointillism 1905-1907

Pointillism is a painting technique which, by combining small spaced points of basic colors, creates the impression of complex colors. Georges Seurat invented this technique. This technique depends on the ability of the eye and mind of the viewer to mix colored spots. Pointillism is more focused on the specific style of brush used to apply the paint. The size and direction of each stroke gave the painting a sense of rhythm, but the color changed regardless of size and location. The practice of pointillism is in sharp contrast to traditional methods of mixing pigments on a pallet. Creators who used this technique: Georges Seurat, Paul Signac and Henri-Edmond Cross. Many painters didn't like the way this technique worked and preferred other styles, while others admired it. From 1905 to 1907 they began to use this technique.

Georges Seurat

Georges Seurat was Born December 2, 1859 he died March 29, 1891. He was born into a middle-class family in Paris, so he never got into financial difficulties. With the exception of summer stays by the sea, he spent his entire life in Paris. From 1875 to 1877 he studied drawing at an evening school. At the time, he was studying the work of Charles Blanc, The Grammar of the Art of Drawing, which deeply influenced him. He spent the years 1878 and 1879 at the Academy of Fine Arts. Later the Salon jury rejected his first work, which he later became famous for, Bathing in Asnières.

Sunday afternoon on the island La Grande Jatte

The art piece named Sunday afternoon on the island La Grande Jatte is really popular. It is a pointillist oil painting by the French painter Georges Seurat from 1884 to 1886. It is the author's most famous work and one of the best examples of pointillistic techniques. Seurat began painting with Parisians resting on the banks of the Seine on the Île de la Jatte in May 1884, interrupting work from April 1885 and finishing the painting from October 1885 to May 1886. He first exhibited the painting in May 1886 at the Eighth Impressionist Exhibition and the second in August of that year at the Salon of the Society of Independent Artists; Seurat co-founded the company in 1884. The painting in 1924 was acquired by the Art Institute of Chicago, allegedly at a cost of \$ 24,000. which would correspond to about \$ 354,000 in 2018.

Paintings

Georges Seurat, *Sunday afternoon on the island La Grande*

Jatle Georges Seurat, *Bathing at Asnieres* (Koupání
v Asnieres)

Paul Signac, *The Windmills at Overschie* (Větrné mlýny
v Overschie)

Georges Seurat, *Banks of Seine* (Břehy Seiny)

Théo van Rysselberghe, *A Coastal Scene* (Pobřežní scéna)

Théo van Rysselberghe, *Family in the Orchard* (Rodina v sadu)

Théo van Rysselberghe, *Countryside at Noon* (Venkov v poledne)

Henri-Edmond Cross, *Afternoon at Pardigon* (Odpoledne
v Pardigonu)

Zítková Teodora

Balet 1901-1902

1901

ČESKY

Německý tanečník a choreograf Kurt Jooss se narodil v roce 1901. Ve své tvorbě propojil balet s fikcí, takže se považuje za zakladatele tanečního divadla. Založil několik tanečních skupin, nejznámější Folkwang Tanz Theatre-studio v Essenu. Jeho nejznámější choreografií je protiválečný Zelený stůl (1932), který získal první cenu v Paříži. Odešel z Německa. V roce 1949 se vrátil do Essenu, kde se nadále živil jako choreograf a pedagog. Zemřel ve věku sedmdesáti osmi let na následky autonehody.

21.2. Choreograf Vasilij Ivanovič Vajnonen se narodil v Petrohradě. Carskou baletní školu absolvoval v roce 1919. Vytvořil např. choreografii „Zlatý věk“, která byla jeho první profesionální choreografií. Dále vytvořil: Plameny Paříže, Gajané, Louskáček, Raymonda, Mirandolina a mnoho dalších. Zemřel v roce 1964.

10.3. Narodila se tanečnice a pedagožka Ljuba Kvasnicová-Psotová, která byla v letech 1927-1939 členkou brněnského baletního souboru.

22. července se narodil americký tanečník, choreograf a pedagog Charles Weidman. V letech 1945-49 vedl svou školu a soubor (Weidman Dance Theatre). 1949-54 se stal baletním mistrem v New York City Opera. V té době také pracoval na broadwayských muzikálech. Na přelomu 60. a 70. let působil jako pedagog. Zemřel 15.7. 1975.

11.12. Lev Ivanovič Ivanov zemřel v Petrohradě (nar. 1834). Tanec studoval v Moskvě a Petrohradu. V roce 1850 se stal členem Mariinského divadla. V roce 1885 se stal druhým baletním mistrem vedle M. Petipy. Ve stejném roce vytvořil svou první velkou choreografií: vlastní verzi baletu La Fille mal gardée. V roce 1890 vytvořil choreografii poloveckých tanců pro operu Princ Ignor. V roce 1892 uvedl balet Louskáček. O dva roky později připravil 2. setkání baletu Labutí jezero na slavnostní matiné na památku P.I. Čajkovského. Celé Labutí jezero bylo pro velký úspěch vypsáno o rok později. Ivanov připravil čtvrté na druhé setkání. Zemřel při přípravě na balet Sylvie.

1902

Německá tanečnice a učitelka Gret Palucca se narodila 8. ledna. Tanec studovala u M. Wigmana a v roce 1923 se stala členkou její skupiny. o rok později začala hrát sólové taneční recitály. V roce 1925 založila vlastní školu, která funguje dodnes.

12. ledna se v Petrohradě narodil choreograf a pedagog Viktor Gzowski. Tanec studoval u E. Sokolové. V roce 1924 odešel do Berlína, kde se stal baletním mistrem v opeře. V roce 1938 začal vyučovat v Paříži, kde také působil jako baletní mistr v Pařížské opeře, poté v Düsseldorfu a Hamburku. Věnoval se také choreografické tvorbě a mezi jeho nejznámější díla patří Grand Pas Classique 1949 s hudbou D.F. Auber.

24. ledna se v Národním divadle v Praze konala premiéra baletu Pohádka o Honzovi.

30. ledna se v Moskvě narodila tanečnice Anastasia Ivanovna Abramova. V letech 1910-17 studovala na Moskevské baletní škole spolu s dalšími pozdějšími slavnými tanečníky, jako byli Tichomirov, Gelcer, Vazem. V letech 1918-48 byla členkou baletu Velkého divadla.

Český tanečník, choreograf a pedagog Eduard Borovanský se narodil 24. února. První angažmá měl v Olomouci, poté v Národním divadle v Praze. V roce 1932 tančil Ballet Russes de Monte Carlo a Ballet Russe de Colonel de Basil. V roce 1939 absolvoval turné v Austrálii a rozhodl se zůstat. Otevřel baletní školu, ze které vznikl Melbourne Ballet Club a Borovansky Ballet. Uváděl tituly z Diaghilevova repertoáru. V roce 1944 uvedl choreografii Vltavy B. Smetany. Stal se zakladatelem Australského národního divadla. Po jeho smrti byl klub přejmenován na Australian Ballet.

27. srpna se v Brigham City narodil William Christen, tanečník, choreograf, baletní mistr, režisér a pedagog. Učil se u svého strýce, později u Fokina. Debutoval v roce 1927 s Malým baletním kvartetem. Spolu se svými bratry Haroldem a Lewem založil San Francisco Ballet, kde byl ředitelem až do roku 1951, kdy založil School of Ballet na University of Utah. Byl také režisérem a choreografem Utah Civic Ballet.

Zítková Teodora

Ballet years 1901-1902

ENGLISH

1901

German dancer and choreographer Kurt Jooss was born in 1901. In his work, he connected ballet with fiction, so he considers himself the founder of the dance theater. He founded several dance groups, most famously Folkwang Tanz Theater-studio in Essen.

His most famous choreography is the anti-war Green Table (1932), which won first prize in Paris. He left Germany. In 1949 he returned to Essen, where he continued to live as a choreographer and educator. He died at the age of seventy-eight as a result of a car accident.

21.2 Choreographer Vasily Ivanovich Vajnonen was born in St. Petersburg. He graduated from the Tsarist Ballet School in 1919. He created, for example, the choreography "Golden Age", which was his first professional choreography. He also created: Flames of Paris, Gajané, Louskáček, Raymonda, Mirandolina and many others. He died in 1964.

10.3. Dancer and teacher Ljuba Kvasnicová-Psotová was born, who was a member of the Brno ballet ensemble from 1927-1939

On July 22, American dancer, choreographer and educator Charles Weidman was born. In the years 1945-49 he led his school and ensemble (Weidman Dance Theater). 1949-54 became a ballet master at the New York City Opera. He also worked on Broadway musicals at the time. At the turn of the 60's and 70's he worked as a teacher. He died on 15.7. 1975

11.12. Lev Ivanovich Ivanov died in St. Petersburg (born in 1834). He studied dance in Moscow and St. Petersburg. In 1850 he became a member of the Mariinsky Theater. In 1885 he became the second ballet master, next to M. Petipa. In the same year, he created his first major choreography: his own version of the ballet La Fille mal gardée. In 1890 he created a choreography of Polovtsian dances for the opera Prince Ignor. In 1892 he performed the ballet The Nutcracker. Two years later, he prepared the 2nd meeting of the Swan Lake Ballet for a solemn matinee in memory of P.I. Tchaikovsky. The whole Swan Lake was listed a year later for great success. Ivanov prepared the fourth for the second meeting. He died while preparing for the ballet Sylvie.

1902

German dancer and teacher Gret Palucca was born on January 8th. She studied dance with M. Wigman and in 1923 she became a member of her group. a year later she began performing solo dance recitals. In 1925, she founded her own school, which still operates today.

On January 12, the choreographer and pedagogue Viktor Gzowski was born in St. Petersburg. He studied dance with E. Sokolova. In 1924 he went to Berlin, where he became a ballet master in opera. In 1938 he began teaching in Paris, where he also worked as a ballet master at the Paris Opera, followed by Düsseldorf and Hamburg. He also devoted himself to choreographic work and his most famous works include Grand Pas Classique 1949 with music by D.F. Auber.

On January 24, the premiere of the ballet The Tale of Honza took place at the National Theater in Prague.

On January 30, dancer Anastasia Ivanovna Abramova was born in Moscow. In the years 1910-17 she studied at the Moscow Ballet School together with other later famous dancers, such as Tichomirov, Gelcer, Vazem. In the years 1918-48 she was a member of the ballet of the Bolshoi Theater.

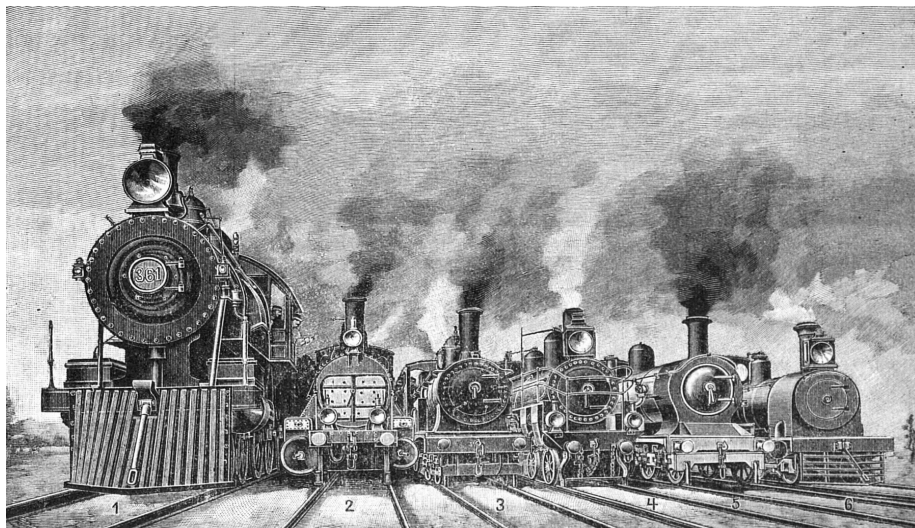
Czech dancer, choreographer and pedagogue Eduard Borovanský was born on February 24. He had his first engagement in Olomouc, then at the National Theater in Prague. In 1932, the Ballet Russes de Monte Carlo and the Ballet Russe de Colonel de Basil danced. In 1939 he toured in Australia and decided to stay. He opened the ballet school from which the Melbourne Ballet Club and Borovansky Ballet were formed. He featured titles from Diaghilev's repertoire. In 1944 he presented the choreography of the Vltava by B. Smetana. He became the founder of the Australian National Theater. After his death, the club was renamed the Australian Ballet.

On August 27, William Christen, dancer, choreographer, ballet master, director and educator, was born in Brigham City. He studied with his uncle, later with Fokin. He made his debut in 1927 with the Small Ballet Quartet. Together with his brothers Harold and Lew, he founded the San Francisco Ballet where he was director until 1951, when he founded the School of Ballet at the University of Utah. He was also the director and choreographer of the Utah Civic Ballet.

Soldát Kryštof

Železnice v České republice 1901-1909

Praha hlavní nádraží (staršími názvy Nádraží císaře Františka Josefa (1871-1919), Wilsonovo nádraží) je největší osobní železniční nádraží v ČR.

Původní budova i kolejiště přestávaly kapacitně rozvoji železnice stačit. Začátkem 20.století bylo proto nádraží přestavěno a zvětšeno.

Nová výpravní budova v secesním slohu byla postavena v letech 1901-1909 podle vítězného návrhu Josefa Fanty vzešlého z architektonické soutěže.

Cestujícím sloužili velkoryse pojaté čekárny v levém křídle budovy a dvě restaurace různých cenových hladin.

Budova od počátku disponovala také kanceláři a salonky pro VIP hosty, na vlak v nich čekali např. T.G.Masaryk, Thomas Alva Edison, Charlie Chaplin.

Spolu s novou budovou byly vybudovány podchody, a kolejiště bylo v letech 1905-1906 zastřešeno dvoulodní ocelovou obloukovou halou.

Parní lokomotiva byla v této době neohroženým vládcem většiny železničních výkonů, přesto se již začínalo blýskat na lepší časy.

První pokusy o použití motorových vozů na českém území sice proběhly již v roce 1902, ale tím také tehdejší motorizace skončila.

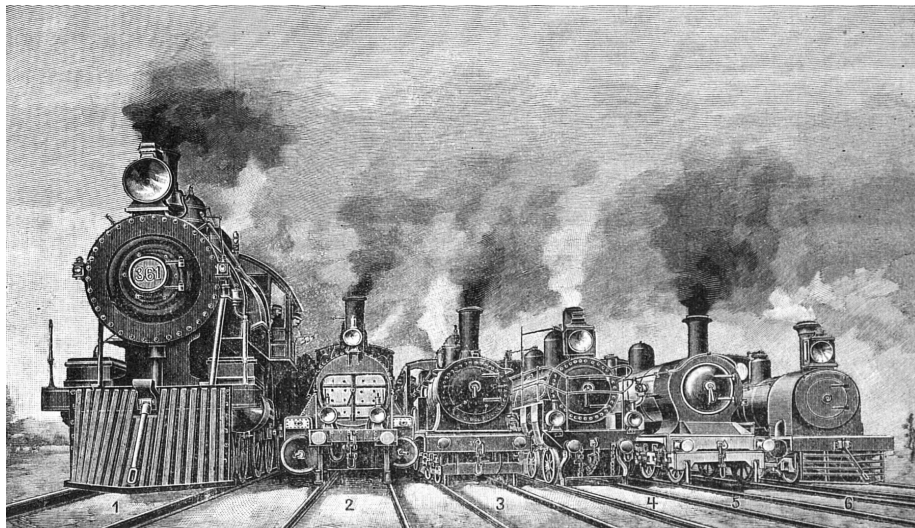
V červnu 1903 byla zprovozněna trať Tábor - Bechyně jako první elektrická dráha v Česku.

Před první světovou válkou byla ještě dokončena elektrizace krátkého přeshraničního úseku do českého Meziměstí, která jsem vedla z tehdejšího Německa.

Soldát Kryštof

Railways in the Czech Republic 1901-1909

Prague Main Railway Station (older names were Emperor Franz Josef's Railway Station (1871-1919), later known as Wilson's Railway Station) is the largest passenger railway station in the Czech Republic.

The original building and the track ceased to be sufficient for the development of the railway. At the beginning of the 20th century, the station was therefore rebuilt and enlarged.

The new station building in the Art Nouveau style was built in the years 1901-1909 according to the winning design by Josef Fanta, which emerged from the architectural competition.

Passengers were served in spacious waiting rooms in the left wing of the building and in two restaurants of different price levels.

From the beginning, the building also had offices and lounges for VIP guests, where the train was waiting for, for example, the president Thomas Garrigue Masaryk, Thomas Alva Edison, Charlie Chaplin.

Underpasses were built together with the new building, and in the years 1905-1906 the track was roofed with a two-aisle steel arched hall.

The steam locomotive was the fearless ruler of most railway performances in that time, yet better times were already beginning to shine.

The first attempts to use motor cars in the Czech lands took place in 1902, but it was not finished successfully.

In June 1903, the Tábor - Bechyně line was put into operation as the first electric railway in the Czech Republic.

Sládek Matěj

Řecko-římský zápas mezi 1901-1909

Řecko-římský zápas

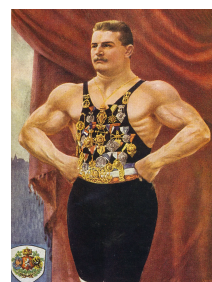
Řecko-římský styl nebo přesněji klasický styl je styl sportovního zápasu. Na rozdíl od freestylu nesmí být napadena spodní část soupeřova těla. Jeho amatérská pravidla byla navržena ve Francii pro 1. olympijské hry v roce 1896.

Boj vznikl ve starém Římě, ale dříve šlo jen o to, aby muži ukázali svou sílu. Kolem roku 1880 se změnila pravidla, už to nebylo jen o síle ale hlavně o technice. Češi v tomto sportu excelovali především díky dvěma hráčům: Gustavu Frištenskému a Vítězslavu Máchovi.

Gustav Frištenský

Gustav Frištenský byl pro Rakousko-Uhersko významným českým hráčem. Narodil se 10. května 1879 a zemřel 4. dubna 1957. Ve čtrnácti letech ho rodiče poslali do kovářského učiliště. Zde jeden z jeho starších spolužáků nasadil horkou podkovu, která mu způsobila těžké popáleniny v ruce. Po třech měsících domácího léčení se do kovárny nevrátil, ale šel se vyučit řezníkem. Po vyučení se vydal, jak bylo tehdy zvykem, zažít svět. Dostal práci v Brně u řezníka a uzenáře Moritze Soffera. Zde po krátké době začal navštěvovat místní Sokol a atletický oddíl Hellas. V té době se začal zajímat o zápasy a začal trénovat a v roce 1893 odehrál svůj první zápas. Za pět let amatérského wrestlingu nikdy neprohrál. Mistrem Evropy se však stal až v roce 1903.

Sládek Matěj

Greco-Roman Wrestling between 1901 - 1909

Greco-Roman wrestling

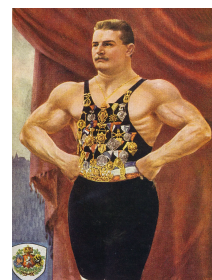
Greco-Roman style or more precisely classical style is a sport wrestling style. Unlike freestyle, the lower part of the opponent's body must not be attacked. His amateur rules were devised in France for the 1st Olympic Games in 1896.

The struggle originated in ancient Rome, but before it was just about men showing their strength. Around 1880, the rules changed, it was no longer just about strength but mainly about technology. The Czechs excelled in this sport mainly due to two players: Gustav Fristensky and Vitezslav Macha.

Gustav Fristensky

Gustav Fristensky was an important Czech player for Austria-Hungary. He was born on May 10, 1879 and died on April 4, 1957. At the age of fourteen, his parents sent him to a blacksmith's apprenticeship. Here, one of his older classmates set a hot horseshoe, which caused a severe burn in his hand. After three months of home treatment, he did not return to the smithy, but went to learn to be a butcher. After his apprenticeship, he set out, as was the custom at the time, to experience the world. He got a job in Brno with the butcher and smoker Moritz Soffer. Here, after a short time, he began to visit the local Sokol and the athletic club Hellas. At that time he became interested in matches and began to practice, and in 1893 he played his first match. He has never lost in five years of amateur wrestling. However, he did not become European champion until 1903.

Rakousko-Uherské zaoceánské a bitevní lodě v letech 1901-1909

Rakousko-uherské námořnictvo tradičně zápasilo s nedostatkem fondů, způsobeným zejména nutností překonávat odpor uherské vlády. Přesto se koncem devadesátých let jeho tehdejšímu veliteli, admirálu Hermannu von Spaunovi, podařilo prosadit stavbu tří bitevních lodí, pojmenovaných Habsburg, Árpád a Babenberg. Konstrukce první lodi byla zahájena 13. března 1899, loď Habsburg byla spuštěna na vodu 9. září 1900 a přijata do služby 31. prosince 1902; stala se vlajkovou lodí rakousko-uherského námořnictva a tuto funkci plnila do roku 1906. Stavba bitevní loď Árpád byla zahájena 10. června 1899, loď byla spuštěna na vodu 11. září 1901 a přijata do služby 15. června 1903. Poslední loď byla stavěna od 19. ledna 1901, spuštěna na vodu 4. října 1902 a přijata do služby 15. dubna 1904; nesla jméno rodu, jenž vládl v Rakousích před nástupem Přemysla Otakara II. Stavbu všech lodí prováděla terstská společnost Stabilimento Tecnico Triestino v loděnici San Marco.

Lodě třídy Habsburg se v žádném případě nemohly rovnat pozdějším bitevním lodím, přesto znamenaly pro rakousko-uherské námořnictvo vítanou posilu. Jejich plný výtlak činil 8965 tun, délka činila 114,6 m, maximální šířka 19,8 m a ponor 7,5 m. Lodě mohly plout rychlostí až 19,6 uzlu. Hlavní výzbroj tvořila tři děla relativně malé ráže 24 cm – dvě ve věži na přídi a jedno na zádi, a k tomu 12 děl ráže 15 cm – tato děla byla vyrobena firmou Krupp. 10 děl ráže 66 mm a další děla menších ráží bylo již vyrobeno ve Škodových závodech v Plzni, a lodě nesly i dva torpédometry. Na základě rakouských zkušeností z vítězné bitvy u Visu roku 1866 byla tato plavidla vybavena i klounem, aby mohla prorazit boky nepřátelských lodí. Pancéřování boků bylo silné až 220 mm, pancéřování dělových věží až 280 mm. Posádku tvořilo okolo 638 mužů; náklady na jednu loď se pohybovaly okolo 18 milionů koruny.

Austro-Hungarian Ocean-Going and Battleships in the Years 1901-1909

The Austro-Hungarian navy has traditionally struggled with a lack of funds, caused mainly by the need to overcome the resistance of the Hungarian government. Nevertheless, in the late 1890s, its then commander, Admiral Hermann von Spaun, succeeded in building three battleships, named Habsburg, Árpád and Babenberg. Construction of the first ship began on March 13, 1899, the Habsburg ship was launched on September 9, 1900 and accepted into service on December 31, 1902; became the flagship of the Austro-Hungarian Navy and performed this function until 1906. Construction of the battleship Arpad began on June 10, 1899, the ship was launched on September 11, 1901 and accepted into service on June 15, 1903. The last ship was built from January 19, 1901, launched on October 4, 1902 and taken into service on April 15, 1904; bore the name of the family that ruled in Austria before the accession of Premysl Otakar II. All ships were built by the Trieste company Stabilimento Tecnico Triestino at the San Marco shipyard.

Habsburg-class ships could in no way be compared to later battleships, yet they were a welcome boost for the Austro-Hungarian navy. Their full displacement was 8965 tons, length was 114.6 m, maximum width 19.8 m and draft 7.5 m. The ships could sail at speeds of up to 19.6 knots. The main armament consisted of three canons of relatively small caliber 24 cm - two in the tower at the bow and one at the stern, and 12 cannons caliber 15 cm - these cannons were made by Krupp. 10 66 mm cannons and other smaller cannons were already produced at the Škoda plant in Pilsen, and the ships also carried two torpedo launchers. Based on the Austrian experience of the victorious battle of Vis in 1866, these vessels were also equipped with a clown to be able to break through the sides of enemy ships. The armor of the sides was up to 220 mm thick, the armor of the turrets up to 280 mm. The crew consisted of about 638 men; the cost per ship was around 18 million crowns.

Zenker Jonáš

Vývoj značky Škoda v letech 1901/1909

Úvod

Rád bych vás seznámil s vývojem automobilky Škoda v letech 1901 až 1909. Společnost se v těch letech jmenovala L & K (Laurin a Klement). Až v roce 1925 jej koupil strojírenský podnik Škoda.

Laurin a Klement

Laurin - Byl zakladatelem společnosti Laurin and Klement. Vynikal v technických a počítačových částech. V posledních letech života byl také technickým ředitelem společnosti.

Klement -Koupené kolo od drážďanské firmy Germania. Když se kolo rozbilo, chtěl ho opravit. Ale to bylo nemožné. Rozhodl se tedy vyrábět vlastní kola s názvem Slavia. Poté společnost přejmenoval na L&K.

Jsou zakladatelé společnosti Škoda.

Modely aut

Motorky

- 1901- L&K B (benzínová)
- 1902- L&K B max km/h 40
- 1903- L&K BZ max km/h 60
- 1904- L&K L max km/h 60
- 1904- L&K CCCC max km/h 75
- 1905 L&K CCR max km/h 85
- 1906 L&K CCD max km/h 75

Auta

- 1905 L&K A max km/h 40
- 1907 L&K B max km/h 45
- 1907 L&K C2 max km/h 38
- 1908 L&K E max km/h 85
- 1908 L&K FC
- 1908 L&K F max km/h 60
- 1908 L&K BSC max km/h 50
- 1909 L&K GC2 max km/h 60
- 1909 L&K G max km/h 60
- 1909 L&K FCR max km/h 150 (závodní auto)

Závěr

Automobilka Škoda expanduje do celého světa, je jedinou českou automobilkou. Volkswagen tuto automobilku koupil.

Zenker Jonáš

The Development of the Škoda Brand in the Years 1901/1909

Introduction

I would like to introduce you to the development of the car company Škoda from 1901 to 1909.

The company was called L & K (Laurin and Klement) in those years. It was not until 1925 that it was bought by the Škoda engineering company.

Laurin a Klement

Laurin - Was a founder of Laurin and Klement company. He excelled in technical and computer parts. He was also a technical director of the company in his last years of life.

Klement - Bought bike from Dresden company Germania. When the wheel broke, he wanted to repair it. But it was impossible. So he decided to make his own bikes called Slavia. After that he renamed the company to L&K.

They are founders of Škoda company.

Car models

Motorbikes

- 1901- L&K B (benzine)
- 1902- L&K B max km/h 40
- 1903- L&K BZ max km/h 60
- 1904- L&K L max km/h 60
- 1904- L&K CCCC max km/h 75
- 1905 L&K CCR max km/h 85
- 1906 L&K CCD max km/h 75

Cars

- 1905 L&K A max km/h 40
- 1907 L&K B max km/h 45
- 1907 L&K C2 max km/h 38
- 1908 L&K E max km/h 85
- 1908 L&K FC
- 1908 L&K F max km/h 60
- 1908 L&K BSC max km/h 50
- 1909 L&K GC2 max km/h 60
- 1909 L&K G max km/h 60
- 1909 L&K FCR max km/h 150 (racing car)

The end

Škoda car company expands to the whole world. It's the only one Czech car company. Volkswagen bought this car company.

Procházka Herbert

Fotbalový Klub Sparta 1901 - 1909

Byla založena 16. listopadu 1893.

Úvod

AC Sparta Praha fotbal, a.s. je český profesionální fotbalový klub sídlící na stadionu Letná v Praze. Klub je členem spolku Klub Sparta Praha. Sparta je nejúspěšnějším českým fotbalovým týmem, se ziskem 36 titulů z československé a české ligy, účinkováním v Lize mistrů UEFA a řadou reprezentantů v jejím dresu již více než 120 let. Své domácí zápasy hraje v Generali aréně s kapacitou 18 944 diváků. Klubové barvy jsou modrá, žlutá a červená. První spartánské dresy byly černé s bílým „S“ na hrudi svetru.

Vlajka Sparty

Začátek století

Sparta byla v té době velmi chudý klub. Klubu několikrát hrozil rozpad, a když chtěl nové vybavení, musel vzít za vděk silně obnošenými červeno-černými košilemi, které původně patřily ČFK Smíchov, později je nosila ČAFC na Vinohradech. Po dvou letech získal klub dresy s červenobílými pruhy od zaniklého Unionu Praha.

V tomto týmu působil i střelec Jan Košek, který Slavie k nelibosti spartanů přetáhla. Na podzim 1904 však došlo ve Slavii k rozkolu a nejen Košek, ale i slavné křídlo Jindřicha Baumruka resp.

AC Sparta 1921 – Káďa, Mazal, Pilát, Perner, Peyr, Sedláček, Šroubek, Pospíšil, Červený, Kolenatý, Hoyer

Do Sparty přišel Rudolf Krummer. Sparta se rázem stala nejlepším týmem celého Rakouska-Uherska, což se potvrdilo, když o Vánocích porazila First Vienna 7:2 a 7:0 a budapeštský BTK porazil 4:1. Největší senzací však byla, když Sparta prohrála s. vítěz anglické ligy Newcastle United pouze 2 : 3. Do sešívaného dresu se ale vrátili bývalí slávisté a sláva Sparty prozatím vzala za své. První stadion klub získal v roce 1904 naproti holešovickému pivovaru, ale do roka se přestěhoval na Letnou do areálu dnešního Národního technického muzea. V roce 1906 přivezl jeden ze zakladatelů klubu pan Petřík z Londýna sadu červených svetrů. Takové dresy tehdy oblékal londýnský Arsenal a Petřík je dal spart'anům, aby si stejně dobře zahráli. Od té doby se červené dresy staly pevným symbolem Sparty.

Procházka Herbert

Football Club Sparta 1901 - 1909

It was founded on November 16, 1893.

Introduction

AC Sparta Praha fotbal, a.s. is a Czech professional football club based in Letná Stadium in Prague. The club is a member of the Club Sparta Prague association. Sparta is the most successful Czech football team, winning 36 titles from the Czechoslovak and Czech leagues, performing in the UEFA Champions League and a number of representatives in its jersey for more than 120 years. He plays his home matches in the Generali arena with a capacity of 18,944 spectators. Club colors are blue, yellow and red. The first Spartan jerseys were black with a white "S" on the chest of the sweater.

Flag of Sparta

The beginning of the century

Sparta was a very poor club at the time. The club was threatened with disintegration several times, and when it wanted new equipment, it had to take thanks on the heavily worn red-and-black shirts that originally belonged to the Smíchov CFK, later worn by the ČAFC in Vinohrady. After two years, the club got jerseys with red and white stripes from the defunct Union Prague.

The shooter Jan Košek also worked in this team, which Slavie pulled over to the displeasure of the Spartans. In the autumn of 1904, however, a split took place in Slavia, and not only Košek but also the famous wing of Jindřich Baumruk and Rudolf Krummer came to Sparta.

A.C. Sparta 1921 – Kád'á, Mazal, Pilát, Perner, Peyr, Sedláček, Šroubek, Pospíšil, Červený, Kolenatý, Hoyer

Sparta suddenly became the best team in the whole of Austria-Hungary, which was confirmed when at Christmas, they defeated First Vienna 7: 2 and 7-0 and Budapest's BTK defeated 4: 1. However, the biggest sensation was when Sparta lost to the winner of the English league, Newcastle United only 2: 3. However, the former Slavists have returned to the stitched jersey and Sparta's fame has taken over for the time being. The first stadium was acquired by the club in 1904 opposite the Holešovice brewery, but within a year they moved to Letná in the area of today's National Technical Museum. In 1906, Mr. Petřík, one of the club's founders, brought a set of red sweaters from London. At that time, such jerseys were worn by the London Arsenal, and Petřík gave them to the Spartans to play just as well. Since then, the red jerseys have become a solid symbol of Sparta.

Step na začátku 20. století

Step je tanec, který se tančí jak sólově, tak po skupinách, převážně se tančí nohama. Chodidla nohou vyklepávají patami a špičkami hudební rytmus. K tomuto tanci se nosí speciální boty opatřené kovovými plíšky. V angličtině se to nazývá *step dance* existují také další názvy např. clogging. Nejpopulárnější je Irský step. Step vznikl od půlky 18. století v oblasti New Yorku kde mezi sebou soutěžili irští, skotští a afričtí přistěhovalci.

Koncem 19. století byl tanec znám pod názvem Jazz dance. Step ovlivnil nový hudební žánr jazz. Do dnešního dne se jazzová hudba používá, jako nejvhodnější hudba používá pro stepování. Je však možné stepovat bez doprovodu hudby. Jsou různé styly Stepu Irský Step, pouliční Step, moderní Step. Od roku 1900 do roku 1955, byl tap dance převládajícím druhem tance na tanečních vystoupeních ve Spojených státech amerických. Ve všech městech Spojených států byli kvalifikovaní tanečníci. Známy stepový tanečník v roce 1901 byl Bill Robinson. Vlastním jménem Bojangles narodil se roku 1878, zemřel 25. listopadu 1949.

Step at the Beginning of the 20th Century

Step is a dance that is danced both solo and in groups, mostly with feet. The soles of the feet tap the musical rhythm with the heels and toes. Special shoes with metal plates are worn for this dance. In English it is called step dance, there are also other names such as clogging. The most popular is the Irish steppe. Steppe originated in the New York area from the middle of the 18th century, where Irish, Scottish and African immigrants competed with each other.

At the end of the 19th century, the dance was known as Jazz dance. Step has influenced the new musical genre of jazz. To this day, jazz music is used, as the most suitable music is used for tap dancing. However, it is possible to tap without music. There are different styles of Step Irish Step, Street Step, Modern Step. From 1900 to 1955, tap dance was the predominant type of dance in dance performances in the United States. There were qualified dancers in all the cities of the United States. The famous tap dancer in 1901 was Bill Robinson. Bojangles was born in 1878 and died on November 25, 1949.

Záchrana koně Převalského

V roce 1901 byli v Mongolsku odchyceni první koně pro záchranu koně Převalského, druhu divokého koně. Kůň Převalského je posledním žijícím druhem divokého koně na světě. Všechny ostatní divoké druhy byly vyhubeny.

Počátky záchrany začaly zajištěním několika koní z Mongolska, jejich domoviny.

Nejprve bylo nutné dopravit koně do Evropy. Do českých zemí se první exemplář dostal díky Carlu Hagenbeckovi, majiteli hamburské firmy, která lovila a převážela zvířata do zoologických zahrad. Byl také majitelem hamburské zoologické zahrady. Odpovědnou osobou byl prof. Františka Bílka, který pro zootechnický ústav Vysoké školy zemědělské koupil od Hagenbecka pár koní Převalského a převezl je do Prahy.

První koně odjeli do Čech z Netluku v Mongolsku. Další koně byli potomci těchto koní, zajatí v roce 1901, jmenovali se Ali a Mink.

Následoval návrat koně Převalského do přírody. Koně Převalského byli přepravováni v boxech, ve kterých se vozili jak lodí, tak letadlem. Poté byl kůň Převalského nadále chován v zoologických zahradách a do přírody se vrací dodnes. V současné době je na světě více než 1980 koní Převalského.

Myslím, že to byl dobrý nápad zachránit divoké koně. Bude jich totiž více a díky tomu budou zachovány životy malých hříbat koní Převalského i jim samotných.

Laura Venigerová

Rescue Of Przewalski's Horse

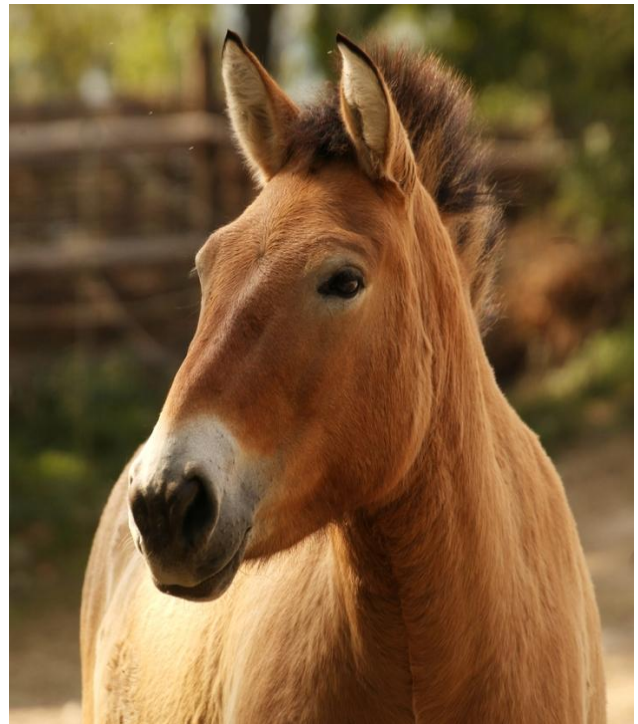
In 1901 in Mongolia were captured first horses for rescuing the Przewalski's horse, a species of a wild horse. Przewalski's horse is the last living species of the wild horse in the world. All other wild species were exterminated.

The beginnings of the rescue began with the capture of several horses from Mongolia, their homeland. It was first necessary to transport the horses to Europe. The first specimen got to the Czech lands thanks to Carl Hagenbeck, the owner of a Hamburg company that hunted and transported animals to zoos. He was also the owner of the Hamburg Zoo. The responsible person was prof. František Bílek, who bought a pair of Przewalski's horses from Hagenbeck for the zootechnical institute of the University of Agriculture and transported them to Prague.

First horses went to Bohemia from Netluk in Mongolia. Next horses were the descendants of these horses, captured in 1901, their names were Ali and Mink.

The return of the Przewalski horse to nature followed. Przewalski's horses was transported in pits in which they drove both by boat and by plane. Then the Przewalski's horse continued to be bred in the zoos and is being returned to nature till nowadays. There are currently more than 1980 Przewalski horses in the world.

I think it was a good idea to save the wild horses. It is because there will be more of them and thanks to that the lives of small foals of Przewalski's horses and themselves will be preserved.

Slohové práce 5. ročníku

Writings of the 5th Year

Úvod k pracím pátého ročníku

Zatímco práce na projektu v šestém ročníku běžely již od října 2021, k pátému doléhaly jen letmé zprávy. Časem se však objevily první prezentovatelné výsledky, které mohly někoho inspirovat. Po shlédnutí referátů, jejichž většina byla v únoru 2022 hotová, jsme ve skupinách mluvili o stroji času, který by nás mohl odnést do doby před 120 lety. Přemýšleli jsme, jak tenkrát lidé žili, jak vypadala škola, co asi prožívaly děti. To se nám stalo námětem k níže uvedeným slohům.

Náš sloh měl daný začátek: „Byl to zvláštní sen. Nevím jak, ale objevil jsem se v Ďáblicích před 120 lety. Všechno bylo jinak. Najednou...“ Na základě toho vznikly tvůrčí texty krátké i obdivuhodně rozsáhlé, s kterými jsme společně dále pracovali. Některé prošly větší redakcí, jinde jsme opravili jen evidentní chyby. Snažili jsme se maximálně zachovat původní sdělení a myšlenky, proto jsme v některých případech ponechali faktické chyby, které se týkají historie. Pokud se stanou námětem diskuse a hlubšího hledání pravdy, splní to bohatě náš cíl. Přejeme příjemné počtení.

Introduction to the work of the fifth year

While work on the project in the sixth year had been running since October 2021, only a few reports reached the fifth. Over time, however, the first presentable results appeared that could inspire someone. After watching the essays, most of which were completed in February 2022, we talked in groups about a time machine that could take us to 120 years ago. We thought about how people lived then, what the school looked like, what the children were probably going through. This became the subject of the compositions below.

Our writings had a given beginning: "It was a strange dream. I don't know how, but I showed up in Ďáblice 120 years ago. Everything was different. Suddenly..." Based on this, the creative texts were made short or admirably extensive, with which we continued to work together. Some have gone through a larger editing, in others we have fixed only obvious errors. We tried to keep the original messages and thoughts to the maximum, so in some cases we left factual errors that relate to history. If they become the subject of discussion and a deeper search for the truth, it will richly fulfil our goal. We wish you a pleasant reading.

5.A - skupina A2 (Cambridge)

- Tereza Králová – Holubí zachránci – Pigeon Rescuers
- Ella Pischnotová – Zlý školník – Evil Janitor
- Michal Maška, David Smetana, Ondřej Drešer – Divný sen – Strange Dream
- Barbora Mácová, Ester Tomancová – Horor ve škole – Horror at School
- Natálie Neprašová, Rosalie Vlčková – Sen o staré škole – Old School Dream
- Lukáš Marek – Zvláštní sen – Peculiar Dream
- Richard Švancara – Zpátky v čase – Back in time

Tereza Králová

Holubí zachránci

Byl to divný sen. Nevím jak, ale objevil jsem se v Ďáblicích před 120 lety. Všechno bylo jiné. Najednou jsem zahlédl starou školu. Vešel jsem dovnitř. K mému údivu jsem mohl procházet zdmi. Spatřil jsem celou třídu i s paní učitelkou, jak se učí matematiku. Kluci jako obvykle strkali holkám copánky do kalamářů. Chtěl jsem se k nim přidat, ale nešlo to. Moje ruka nedokázala uchopit copánek, jenom jím projela. Evidentně jsem jen pozorovatel. Nikdo mě nevidí ani neslyší.

Mýlil jsem se. Kočka, co seděla na parapetu, mě viděla i slyšela, protože se snažila ke mně lísat. Já jsem raději opustil školu a šel jsem na průzkum. Všechno vypadalo staře. Pak jsem došel k rozestavěné budově. Nevěděl jsem, co to je. Nakonec jsem na to přišel. Na titulní straně zpravodaje, který jsem našel na ulici, se psalo o rozestavěné škole.

Pak jsem zahlédl pána v kukle, který háčkuje zámek u dveří domu. Šel jsem za ním. Vloupal se dovnitř, já jsem s ním šel až do obývacího pokoje. Seděl tam ředitel školy. Pán v kukle vytáhl kudlu a šel na něj zezadu. Pan ředitel nic netušil. Já se lekl, protože jsem si uvědomil, že bez ředitele nebude škola. Všiml jsem si, že na parapetu okna jsou holubi a zobají starý chleba. Pokusil jsem se uchopit kliku, ale nešlo to. Jak jsem v panice mával rukama, až vyplašil jsem holuby, kteří prudce vzlétli. Pán s kuklou se lekl. Pan ředitel si všiml hrozícího nebezpečí, okamžitě využil nepozornosti útočníka a utekl.

Jsem rád, že jsem tomu zabránil. Pak mě vytrhl ze snu budík.

Tereza Králová

Pigeon Rescuers

It was a strange dream. I don't know how, but I showed up in Ďáblice 120 years ago. Everything was different. Suddenly I saw an old school. I went inside. To my surprise, I could walk through the walls. I saw the whole class and the teacher learning maths. As usual, the boys pushed the girls' braids into the inkwells. I wanted to join them, but it didn't work. My hand couldn't grab the braid, it just went through it. Obviously I'm just an observer. Nobody sees or hears me.

I was wrong. The cat sitting on the windowsill saw and heard me trying to fawn upon me. I preferred to leave school and went for a survey. Everything looked old. Then I walked to the building under construction. I didn't know what it was. I finally figured it out. The front page of the newsletter I found on the street said of a school under construction.

Then I saw a gentleman in a balaclava lock picking the door of the house. I went to see him. He broke in, and I went with him to the living room. The headmaster was sitting there. The lord pulled out a pole in a hood and went to him from behind. The director had no idea. I was scared because I realised that there would be no school without a principal. I noticed that there were pigeons on the windowsill and eating old bread. I tried to grab the handle, but it didn't work. As I waved my hands in panic, I scared the pigeons that had taken off. The lord with the hood was startled. The director noticed the impending danger, immediately took advantage of the attacker's inattention and fled.

I'm glad I prevented it. Then an alarm clock pulled me out of the dream.

Ella Pischnotová

Zlý školník

Spala jsem jako špalek. Zdálo se mi, že je rok 1901. Byla jsem v Ďáblické škole, kde bylo vše jinak. Najednou jsem se probudila v učebně matematiky. Připadala jsem si, jako bych právě nedávala pozor a paní učitelka mě napomenula. Vysvětlovala právě násobení. Potom zazvonila zvonečkem na znamení konce hodiny a odešla ze třídy. Byla jsem zvědavá, kam jde, tak jsem ji sledovala. Šla do sklepa, asi pro něco na další hodinu.

Hned za ní šel pan školník. Bála jsem se, co se může stát, protože se tvářil divně. Po chvíli vyšel sám ze sklepa. Paní učitelka podezřele dlouho nevycházela. Šla jsem se tam podívat a uviděl jsem ji svázanou v rohu. Měla roubík a nemohla křičet. Rozvázala jsem ji a pomohla vstát. Řekla jsem jí, že to půjdu říct panu řediteli. Děkovala mi, ale zároveň mě varovala před zlým školníkem.

Když jsem vycházela ven, školník mě uviděl a hned se za mnou rozeběhl. Asi mi chtěl také ublížit. Utíkala jsem pryč. Vtom jsem se probudila v bezpečí domova. Byl to jen hrozný sen.

Evil Janitor

I slept like a log. It seemed to me that it was 1901. I was at the Ďáblice School, where everything was different. Suddenly I woke up in a maths classroom. I felt like I was just not paying attention and the teacher reprimanded me. She was just explaining the multiplication. Then she rang the bell at the end of the hour and left the classroom. I wondered where she was going, so I watched her. She went to the basement for something, maybe for another lesson.

The janitor followed her right away. I was afraid of what might happen because he looked weird. After a while, he came out of the cellar alone. The teacher did not go out suspiciously for a long time. I went to look there and saw her tied up in the corner. She had a gag and couldn't scream. I untied her and helped her up. I told her I was going to tell the director. She thanked me, but at the same time warned me against an evil janitor.

As I was walking out, the janitor saw me and immediately ran after me. He probably also wanted to hurt me. I ran away. Then I woke up in the safety of home. It was just a terrible dream.

Michal Maška, David Smetana, Ondřej Drešer

Divný sen

Byl to divný sen. Nevím jak, ale objevil jsem se v Ďáblicích před 120 lety. Stál jsem se uprostřed cesty. Málem mě přejelo auto. Byl to veterán a troubil na mě klaksonem. Nejdřív jsem se hrozně lekl, ale pak jsem si uvědomil, že jsem ve snu. Stál jsem na silnici a rozhlížel se kolem. Uviděl jsem malou školu. Byl jsem zvědavý, jak to tam vypadá a šel jsem dovnitř. Nahlédl jsem do jedné třídy. Byly tam staré lavice, v každé seděly čtyři děti místo dvou. Všechno tam vypadalo úplně jinak, než teď.

Tu ke mě přistoupil pan učitel a zeptal se mě, jestli jsem v pořádku. Než jsem stihl odpovědět, promluvil malý kluk za mnou. Nevypadal dobře, byl celý zelený, tak ho učitel poslal domů.

Byl jsem zvědavý, jak to vypadá jinde. Šel jsem do vedlejší třídy. Děti se tam vzorně učily tomu, co jim učitelka názorně ukazovala. Procházel jsem kolem lavic, ale nikdo si mě nevšímal. Podíval jsem se z okna. Uviděl jsem toho nemocného chlapce. Vůbec už nevypadal, že by mu bylo zle. Místo toho, aby pomalu šel, běžel jako o závod.

Rozhodl jsem se ho sledovat. Vyběhl jsem ze školy a uviděl ho na konci ulice, jak vstupuje do nějakého domu. Pádil jsem za ním. Dveře byly pootevřené, vstoupil jsem do domu a uslyšel jsem tekoucí vodu. V nedaleké koupelně si ten kluk umýval barvu z obličeje. „To jsou mi figle,“ řekl jsem se nahlas. Otočil se na mne udiveným pohledem. Vtom jsem se probudil.

Michal Maška, David Smetana, Ondřej Drešer

Strange Dream

It was a strange dream. I don't know how, but I showed up in Ďáblice 120 years ago. I stood in the middle of the road. I was almost run over by a car. He was a veteran, honking at me with a horn. At first I was terrified, but then I realised I was in a dream. I stood on the road and looked around. I saw a small school. I was curious what it looked like there and I went inside. I looked in one class. There were old benches, each with four children instead of two. Everything there looked completely different than it does now.

The teacher approached me and asked if I was okay. Before I could answer, a little boy spoke behind me. He didn't look well, he was all green, so the teacher sent him home.

I was curious what it looked like elsewhere. I went to the next class. The children there exemplified what the teacher showed them. I walked around the benches, but no one noticed me. I looked out the window. I saw the sick boy. He didn't seem to be sick at all. Instead of going slowly, he ran like the wind.

I decided to watch him. I ran out of school and saw him at the end of the street entering a house. I followed him. The door was ajar, I entered the house and heard running water. In a nearby bathroom, the boy was washing his face. "These are tricks," I said aloud. He turned to look at me in astonishment. I suddenly woke up.

Barbora Mácová, Ester Tomancová

Horor ve škole

Jsem v nějaké místnosti, kterou neznám. Všude je tma. Nikde žádné světlo ani okna. Chci najít dveře, šmatám po stěnách a hledám je. Chodím kolem zdi a o něco zakopnu. Ohmatávám to a poznávám. Je to nějaký nábytek, asi menší skříňka.

Slyším dupání, jako by někdo šel po schodech. Dup! Dup! Dup! Někdo sem jde. Ve zmatku otevírám dvířka a schovám se dovnitř. Najednou slyším odemykání dveří. Dveře se otevřou, z nich vychází světlo a v něm škvírkou vidím pána. Myslím, že to je školník, protože má pásek a v něm kleště. Udivením pustím vratká dvířka od skříňky a ta se začnou otevírat. Zvuk školníka vyděsí a začne se ptát: „Kdo je tam?“ Bojí se, ale nechce to na sobě dát znát. Proto řekne: „Já, já, já se nebojím.“ Jde mi mráz po zádech, že mě uvidí a bude mě brát za zloděje. Školník se rozhlíží všude kolem a pak jeho pohled přistane ke mě. Udělá krok dopředu. Tenhle krok je jiný, než ostatní. Myslím, že tenhle krok změní celý můj život. Popadne mě a bude se mnou amen.

Stane se však něco nečekaného. Zavře dvířka od skříňky. V ten moment mi spadne kámen ze srdce. Školník odchází. Slyším zamykání dveří. Když už neslyším kroky, opatrně opět otvírám dvířka. Vylézám ven a hned při prvním kroku šlápnu do něčeho slizkého.

Zůstávám stát. Ten pocit se podobá, jako když jsme ve škole pitvali žáby. Tenkrát se stalo to, že zlobiví žáci vyndali žábě mozek a hodili ho na zem. A já jsem do něj z nepozornosti šlápl. Ale tohle je větší, o dost větší. Teď mi to dochází. Je to lidský mozek? Fuj! Hrůzou odskakuji a šlápnu na neméně slizkou trubičku. Ve zděšení si říkám, že to je střevo. Šílené!

Nakonec se uklidním a řeším, jak se odtud dostat. Vzpomenu si, že mě sestra ráno česala a dala mi sponku. Sundám si ji, nahmatám zámek dveří a snažím se je odemknout. Jde to velmi těžce, ale nakonec se zámek podvolí. Otevřu a světlo padající do místnosti mě oslepí. Chci odtamtud co nejrychleji utéct, ale zvědavost přece zvítězí. Otáčím se, abych se ohlédnul a tuším, co morbidního uvidím. Realita je však jiná.

To, o čem jsem se domníval, že je lidský mozek, jsou jen zbytky z jídelny – rozvařené a maštěné brambory. Domnělá střeva jsou nedojedené párky. Musím se tomu smát.

Ven z komory vedou schody, vyjdu po nich. Ocítám se v kuchyni, kde se asi onen morbidní oběd vařil. Najednou vidím školníka, jak telefonuje. Ten telefon je opravdu velký a starý. Slyším jen kousky rozhovoru:

„...asi je tu zloděj ...nevím, ... ano, pane řediteli.“

Raději se vzdaluji a jdu po dalších schodech výš. Vstoupím do prázdné třídy. Jsem překvapený, jak to tu vypadá vše starobyle. Slyším štěkot psů. Podívám se z okna, vidím ozbrojené strážníky se psy. Vyděsil jsem se. Musím utéct. Běžím ven ze třídy a chci co nejrychleji ze školy pryč. Na schodech se ocitne školník zrovna ve chvíli, kdy pádím dolů. Vrazím do něj, ale co to? Probíhám skrz něj jako nůž máslem. Jsem duch? Čeho se tedy bojím? Je to divné. Vyběhnu ven ze školy a tam psi. Vidí mě? Strážníci jdou do školy, ale psi jsou neklidní. Třesu se strachy, jdu kolem nich. Očichávají mě. Chci se rozeběhnout. V tu chvíli se ale jeden pes zakousne do mého lýtko. Zakřičím z plných plic.

„Jako bych slyšel nějaký křik,“ povídá jeden ze strážníků. „Slyšeli jste to také?“

„Podívejte na toho psa!“ křičí druhý a ukazuje prstem svým směrem.

Pes pustí mou nohu a začíná mi téct krev. Hodně krve.

„Krev! Je tu krev! Kde se tu zničehonic vzala?“

Křičím šíleně bolestí.

„Miláčku, jsi v pořádku? Slyšela jsem křik.“ Otevírám oči, uvidím svůj pokoj a svou maminku. Má ustaraný obličej. Tolik se mi ulevilo. To byl ale divný sen.

Barbora Mácová, Ester Tomancová

Horror at School

I'm in a room I don't know. It's dark everywhere. No light or windows anywhere. I want to find the door, I'm looking for the walls and I'm looking for them. I walk around the wall and stumble a little. I feel it and recognize it. It's some kind of furniture, probably a smaller cabinet.

I hear a stamp as if someone is walking up the stairs. Step, step, step. Someone is coming here. Confused, I open the door and hide inside. Suddenly I hear the door unlock. The door opens, light comes out and I see the master through the crack. I think he's a janitor because he has a belt and pliers in it. I let the fickle door away from the locker in astonishment and it began to open. The sound of the janitor scares and starts asking, "Who's there?" He's scared, but he doesn't want to let it show. That's why he says, "I, I, I'm not afraid." The janitor looks around and then his gaze lands on me. He will take a step forward. This step is different from the others. I think this step will change my whole life. He'll grab me and it'll be my end.

But something unexpected happens. He closes the locker door. At that moment, a stone fell from my heart. The janitor is leaving. I hear the door locking. When I no longer hear footsteps, I carefully open the door again. I climb out and step on something slimy the first step.

I stay standing. The feeling is like when we dissected frogs at school. At that time, the naughty students took out the frog's brain and threw it to the ground. And I stepped into it out of inattention. But this is bigger, much bigger. I'm running out of it now. Is it the human brain? Yuck! I bounce in horror and step on an equally slimy tube. In horror, I say it's the gut. Insane!

Eventually, I calm down and figure out how to get out of here. I remember my sister combing me in the morning and giving me a paper clip. I take it off, feel the door lock, and try to unlock it. It is very difficult, but in the end the lock succumbs. I open it and the light falling into the room blinds me. I want to get out of there as soon as possible, but my curiosity wins. I turn to look back and wonder what the morbid will see. However, the reality is different.

What I thought was the human brain is just leftovers from the school canteen - boiled and greased potatoes. The putative intestines are uneaten sausages. I have to laugh at that.

Stairs lead out of the chamber, I go out. I find myself in the kitchen where that morbid lunch was being cooked. Suddenly I see a janitor calling. That phone is really big and old. I hear only bits of conversation:

"I guess there's a thief - I don't know, yes, Mr. Director."

I'd rather walk away and go up the next stairs. I enter an empty classroom. I'm surprised how ancient it all looks here. I hear dogs barking. I look out the window, I see armed guards with dogs. I am scared. I have to run. I run out of class and want to get out of school as soon as possible. The janitor finds himself on the steps just as I fall down. I'll bump into him, but what is it? I run through it like a butter knife. Am I a ghost? So what am I afraid of? It's weird. I run out of school and there are dogs. Can he see me? The guards go to school, but the dogs are restless. I'm shaking with fear, I'm walking around them. They sniff me. I want to run. At that moment, however, one dog bites into my calf. I'll scream from my full lungs.

"Like hearing a scream," says one of the guards. "Did you hear that, too?"

"Look at that dog!" Shouts the other, pointing his finger in my direction.

The dog releases my leg and my blood starts to flow. A lot of blood.

"Blood! There's blood! Where did she come from all of a sudden? "

I scream in madness in pain.

"Honey, are you okay? I heard screams. "I open my eyes and see my room and my mother. She has a worried face. I was so relieved. It was such a strange dream.

Natálie Neprašová, Rosalie Vlčková

Sen o staré škole

Najednou jsem se ocitl v temné ulici a vůbec jsem nepoznával, kde jsem. Popošel jsem a uviděl naši školu. Vešel jsem dovnitř a uviděl jsem učitele a studenty. Šel jsem do třídy, zrovna zazvonilo. Děti se rozeběhly do lavic a dělaly, jako bych tam vůbec nebyl. Paní učitelka přišla do třídy a začala vyučovat. Byl jsem zvědavý, jak to vypadá jinde ve škole, protože všechno bylo tak jiné.

Šel jsem se podívat do ředitelny, ale nikoho jsem tam neviděl. Za mnou se najednou zavřely dveře a místnost ztmavla. Předě mnou se ocitla černá vysoká postava, proběhl mi mráz po zádech. Pak se rozsvítila světla a já zjistil, že to byl pan ředitel. Ulevilo se mi. Zeptal jsem se ho, jaké je datum a jaké roku, ale neodpověděl. Připadal jsem si jako neviditelný.

Šel jsem ze školy ven, pak jsem se vydal směrem k nějakému statku. Slyšel jsem štěkot psa. Otočil jsem se a uviděl jsem velkého vlčáka, který se rozběhl ke mně. Říkal jsem si: „Počkat, on mě vidí?“ Pes se nebezpečně blížil. Dal jsem se na útěk. Vběhl jsem na přechod. Nevšiml jsem si koňského povozu, který mě srazil k zemi. Hned se blížilo kopyto proti mé hlavě. Umřu?

Tu mě probudil budík. Ležel jsem v mojí posteli. Došlo mi, že to byl jen sen. Musím jít do školy.

Natálie Neprašová, Rosalie Vlčková

Old School Dream

Suddenly I was in a dark street and I didn't even know where I was. I stepped forward and saw our school. I went inside and saw teachers and students. I went to class, it just rang. The children ran to the benches and pretended I wasn't there at all. The teacher came to the class and started teaching. I was curious what it looked like elsewhere in school because everything was so different.

I went to see the headquarters, but I didn't see anyone there. The door suddenly closed behind me and the room darkened. A black tall figure appeared in front of me, a chill running down my spine. Then the lights came on and I found out it was Mr. Director. I felt relieved. I asked him what the date was and what year, but he didn't answer. I felt invisible.

I left school, then headed for a farm. I heard a dog barking. I turned to see a large wolfhound running toward me. I said to myself, "Wait, does he see me?" The dog approached dangerously. I ran away. I ran to the crossing. I didn't notice the horse-drawn carriage knocking me to the ground. A hoof approached my head at that moment. Will I die?

All of a sudden I was woken by an alarm clock. I was lying in my bed. I realised it was just a dream. I must go to school.

Lukáš Marek

Zvláštní sen

Byl to zvláštní sen. Nevím jak, ale objevil jsem se v Ďáblicích před 120 lety. Všechno bylo jinak. Když jsem se rozhlížel po obzoru, kde to vlastně jsem, tak mnou ze zadu projelo koňské spřežení. Strašně jsem se leknul, ale pak jsem zjistil, že jsem něco jako duch a že se na všechno můžu jen dívat, ale nikdo mě nevidí.

Vzpomněl jsem si, že to tady vypadá jako Ďáblice před více jak stovkou let. Uvědomil jsem si, co se stalo. Asi jsem se dostal do minulosti...

Zničehonic jsem zaslechl, že se někde něco děje. Rozhlédl jsem se, odkud ten zvuk vlastně vychází a rozběhl jsem se tím směrem. Ale běžel jsem nějak rychleji a po chvíli jsem viděl, že letím! Z výšky jsem viděl, že město vypadá úplně jinak. Byla to spíš vesnice, viděl jsem pár vozů tažených koňmi, nikde žádné auta a i domů tu bylo mnohem méně. Když jsem se rozhlížel kolem sebe, málem jsem narazil do velkého komína. To byla nejspíš cihelna.

Stejným směrem jako já mířili i ostatní lidé a taky spousta dětí. Všichni mířili k velké budově, která se mi zdála povědomá. Nakonec mi došlo, že je to stará část naší školy. Zrovna se konalo slavnostní otevření školy. Nějaký pán v klobouku měl zrovna proslov. Poté se tam objevil i pán s velkým fotoaparátem na dřevěných nožkách. Všichni se připravovali na fotografování. Když pán s fotoaparátem blýsknul velkým bleskem, tak mně oslepilo světlo a najednou jsem byl zase doma v posteli.

Lukáš Marek

Peculiar Dream

It was a strange dream. I don't know how, but I showed up in Ďáblice 120 years ago. Everything was different. As I looked around the horizon, where was I, a horse-drawn carriage passed me from behind. I was terrified, but then I found out that I was something like a ghost and that I could only look at everything, but no one saw me.

I remembered that it looked like Ďáblice here more than a hundred years ago. I realised what had happened. I guess I got into the past...

Suddenly I heard something was happening somewhere. I looked around to where the sound was coming from and ran in that direction. But I ran somehow faster and after a while I saw that I was flying! From above, I saw that the city looked completely different. It was more of a village, I saw a couple of horse-drawn cars, no cars anywhere, and there were far fewer houses. As I looked around, I almost crashed into a large chimney. It was probably a brickyard.

Other people and a lot of children went in the same direction as me. Everyone was heading for a large building that seemed familiar. In the end, I realised it was an old part of our school. The grand opening of the school has just taken place. Some gentleman in a hat just had a speech. Then a gentleman with a large camera on wooden legs appeared there. Everyone was getting ready to take pictures. When the gentleman with the camera flashed with a big flash, the light blinded me and suddenly I was back in bed at home.

Richard Švancara

Zpátky v čase

Byl to zvláštní sen. Nevím jak, ale objevil jsem se v Ďáblicích před 120 lety. Všechno bylo jinak. Najednou jsem se strašně lekl. Moje ruka nebyla celá. Byla zčásti ve zdi. Úlekem jsem ji vytáhl, ale zeď mi nekladla žádný odpor, jako kdybych byl duch. „Dost úleků, radši půjdu dál,“ řekl jsem si. Rozhlédl jsem se po ulici, kde jsem byl. Zahlédl jsem velikou budovu. Byla to škola. Divím se, že stavba nemá ještě novou část ani nový vchod. Chci se podívat dovnitř, ale budu muset jít starými dveřmi. Vypadalo to, jako by se tu nedávno stavělo. Vidím tabulku a na ní je nápis 1901. „Jak to?“ říkám si, „To přece není možné! Když jsem včera usínal, byl rok 2021.“

Procházím se po škole. Vidím učitele, které neznám. Snažím se zachovat klidnou hlavu, ale moji paniku podpoří myšlenka, která mi uvízne v hlavě: „Jak se odtud dostanu?“

Když se procházím po druhém patře staré, vlastně v tomto roce nové, budovy, vidím otevřené okno. Podívám se z něj ven. Uslyším řehotání koní. Rozhlížím se a chci je vidět. Vykloním se až moc a z okna vypadnu.

„Padám! Nárazu o zem se nevyhnu. To je konec!“ křičím a zem se přibližuje. Bleskne mi myšlenka: „Mohl jsem procházet zdmi, třeba dokážu i létat.“ Můj předpoklad se bohužel nenaplnil. Spadl jsem tvrdě na kamennou dlažbu.

Tu se probudím doma v posteli. Slyším maminku říkat: „Vstávat, jde se do školy.“ Vstanu, chystám se, jdu. Myslím u toho na to, že vyklánět z okna se už nikdy nebudu.

Richard Švancara

Back in time

It was a strange dream. I don't know how, but I showed up in Ďáblice 120 years ago. Everything was different. Suddenly I was terrified. My hand was not whole. It was partly in the wall. I pulled her out in fright, but the wall didn't resist it as if I were a ghost. "Enough fear, I'd better go on," I said to myself. I looked around the street where I was. I saw a large building. It was a school. I'm surprised the building doesn't have a new part or entrance yet. I want to look inside, but I'll have to go through the old door. It looked like it was being built here recently. I see a sign and it says 1901. "How's that?" I say to myself, "That's not possible! When I fell asleep yesterday, it was 2021. "

I'm walking around school. I see teachers I don't know. I try to keep my head calm, but my panic is fueled by a thought that gets stuck in my head: "How do I get out of here?"

As I walk along the second floor of an old, actually new building this year, I see an open window. I look out. I hear the roar of horses. I look around and want to see them. I lean too far and fall out of the window.

"I'm falling! I can't avoid hitting the ground. It's over! "I shout and the ground approaches. The thought flashes through my mind: "I could walk through walls, maybe I can fly." Unfortunately, my assumption did not come true. I fell hard on the stone pavement.

I woke up in bed at home. I hear my mother say, "Get up, we're going to school." I get up, I'm getting ready, I'm going. I clearly see, I'll never lean out of a window again.

5.B - skupina A2 (Cambridge)

- Olivie Holubcová – Hodina dějepisu – History lesson
- Matěj Šolta – V minulosti – In the past
- Šimon Hruška – Před 120 lety v Ďáblicích – 120 Years ago in Ďáblice

Olivie Holubcová

Hodina dějepisu

To je ale divný sen. Nevím jak, ale jsem v Ďáblicích před 120 lety. Škola, před kterou stojím, vypadá úplně jinak, než ji znám. A také je na jiném místě. Chci otevřít dveře, ale nedaří se mi to. Proto se do nich opřu a najednou propadnu dveřmi, i když zůstanou neporušené.

Když jsem teď ve škole, vydám se na průzkum. Nejprve prozkoumám místnost přede mnou. Tam se zrovna učí matematiku. Chvilí se dívám a potom jdu dál. Zaujmou mě dvoukřídlé dveře. Vejdu dovnitř a vidím, že jsem právě vešel do tělocvičny. Podlaha není taková, jakou znám. Je z dřevěných parket. Prohlédnu si ji a odejdu. Chci si ještě prohlédnout úplně zadní dveře. Vejdu. Sedí tam nějaký pán. Něco si zapisuje. Potom mi to dojde. Je to pan ředitel Frank. Chvilí na něj obdivně hledím. Pak se odněkud rozezní zvonek. Vyjdu na chodbu, kde stojí v zástupech žáci. Jdu do dveří naproti ředitelně. Zrovna tam mají učitelé schůzku. Mají zvláštní účesy a na sobě divné šaty. Domlouvají se ohledně vysvědčení. Pak se rozejdou opět do tříd. Následují je.

Hned potom uslyším další zvonění. Začíná hodina. Jdu za pospíchajícím učitelem. Jakmile vstoupí do třídy, žáci zdraví vzorným postojem. Ve třídě je úplné ticho. Divím se, kolik je ve třídě žáků. Je jich asi čtyřicet. Pan učitel oznámí hodinu dějepisu. Žáci si sednou, otevřou sešity a opisují z tabule. Na tabuli se objeví nadpis Svatý Václav. Pak slyším vyprávění událostí, které se staly ve Staré Boleslavi, jak Boleslav zabil svého bratra. Vidím na tváři jednoho žáka velké zaujetí. Pan učitel ho najednou vyvolá. „Josefe, pověz nám, co víš o svatém Václavovi.“ Žák vstane a začne mluvit. Jde mu to velmi dobře. Nakonec ho pan učitel pochválí. „Výborně. Máš jedničku a rád ti udělím výbornou i na vysvědčení.“

Slyším crrrr. Konec hodiny? Ne, je to budík. Já se probudím. Vstanu a chystám se do školy. Pospíchám. Hned první hodina – dějepis. Paní učitelka nám vypráví o svatém Václavovi. Přihlásím se a mluvím jako ten žák ve snu. I já dostanu výbornou.

Olivie Holubcová

History lesson

This is a strange dream. I don't know how, but I'm in Ďáblice 120 years ago. The school I stand in front of looks completely different than I know it. And it's in another place, too. I want to open the door, but I can't. Therefore, I lean into them and suddenly fall through the door, even if they remain intact.

Now that I'm in school, I'm going to explore. I'll examine the room in front of me first. There is a maths lesson there. I look for a while and then I move on. Double doors are interesting to me. I walk in and see that I just walked into the gym. The floor is not what I know. It is made of wooden parquet. I'll look at her and leave. I still want to see the back door. Come on. There's a gentleman sitting there. He writes down something. Then it will happen to me. This is Mr. Director Frank. I look at him admiringly for a moment. Then a bell rings from somewhere. I go out into the hallway, where there are students in the crowds. I go to the door opposite the headquarters. That's where the teachers have a meeting. They have special hairstyles and are wearing weird dresses. They are discussing the school reports. Then they break up again into the classrooms. I follow them.

I'll hear another ring right after. The class begins. I'm following one hurrying teacher. As soon as they enter the classroom, the students greet him with an exemplary attitude. There is complete silence in the classroom. I wonder how many students there are in the class. There are about forty of them. The teacher announces the history lesson. Pupils sit down, open notebooks and copy from the board. The title Saint Wenceslas appears on the board. Then I hear the story of the events that took place in Stará Boleslav, as Boleslav killed his brother. I see a great deal of interest on one student's face. The teacher suddenly calls him. "Joseph, tell us what you know about St. Wenceslas." The disciple stands up and begins to speak. He is doing very well. In the end, the teacher praises him. "Great. You have A+ and I will be happy to give you an excellent report card. "

I hear jingles. The end of the hour? No, it's an alarm clock. I'll wake up. I get up and go to school. I'm in a hurry. The first lesson - history. The teacher tells us about St. Wenceslas. I sign up and talk like the student in the dream. I'll get A+ too.

Matěj Šolta

V minulosti

Z ničeho nic jsem se objevil před školou, ale ta škola vypadala staře, nebo spíš všechno vypadalo staře. Chtěl jsem se někoho zeptat, co se děje, ale nikdo neodpověděl, tak jsem si před někoho stoupl a zeptal jsem se, co se děje. On mnou prošel. Začal jsem panikařit, protože to nemohl být sen, bylo to moc reálné, ale tohle nemůže být pravdivé! Pokusil jsem se uklidnit a šel jsem se podívat do školy, ale když jsem chtěl otevřít dveře, tak má ruka klikou prošla. Znovu jsem to zkusil a znovu se to stalo. Zkusil jsem projít dveřmi. Fungovalo to.

Když jsem se dostal do školy, šel jsem do nějaké třídy a očividně zrovna byla hodina. Učitel něco psal na tabuli, asi učil matematiku. Jeden student začal mluvit a učitel si ho všiml a zakřičel: „Přestaň mluvit a pojď sem!“ Žák přišel k panu učiteli a on ho potrestal rákoskou.

Radši jsem z třídy odešel a šel hledat něco, co by mi řeklo, co se to děje. Šel jsem ven ze školy a zrovna tu jel na koni nějaký člověk a projel mnou. Bylo to strašně nepříjemné. Šel jsem dál a našel jsem kováře. Prošel jsem zdí dovnitř a tam kovář zrovna někomu trhal zub. Vyděsil jsem se a utíkal jsem pryč.

Když jsem vyběhl ven, nějaký člověk tam svolával dav, protože se někomu něco stalo. Volal o pomoc. Když jsem došel k zraněnému člověku, zjistil jsem, že zakopl, spadl na hlavu a omdlel. Napadlo mě, jestli to není moc živý sen, štípl jsem se, abych se probudil. Bohužel to nefungovalo.

Rozhodl jsem se podívat se někomu do domu. Vybral jsem si jeden dům a modlil jsem se, aby se zas něco hrozného nestalo. Uvnitř to vypadalo útulně, ale nikdo nebyl doma. Porozhlédl jsem se. Zkusil jsem se něčeho zase dotknout, ale ruka opět prošla skrz, bylo to vážně zvláštní. Nechápal jsem, kde to jsem, jak jsem se sem dostal a proč. Nebyl čas o tom moc přemýšlet, proto jsem vyšel z domku a vydal se zase do školy. Uviděl jsem jednoho studenta, jak utíká ze školy a jak za ním učitel běží a křičí na něj něco jako „Vrať se ty spratku!“ Představil jsem si, jak by tohle vypadalo ve skutečnosti.

Zkusil jsem položit nohu na schod a kupodivu jsem normálně dokázal vylézt po schodech nahoru. Chtěl jsem na střechu budovy, jestli tam něco nebude vidět, co mi pomůže pochopit, kde jsem. Když jsem vylezl a rozhlédl se, zjistil jsem, že to vypadá velmi staře. Konečně jsem to zjistil. Jsem v minulosti!

Matěj Šolta

In the past

Out of nowhere, I showed up in front of the school, but the school looked old, or rather everything looked old. I wanted to ask someone what was going on, but no one answered, so I stood in front of someone and asked. He just passed me. I started to panic because it couldn't be a dream, it was too real, but this can't be true! I tried to calm down and went to see the school, but when I wanted to open the door, my hand went through the handle, I tried again and it happened again. I tried to walk through the door. It worked.

When I got to school, I went to a class and there was obviously a lesson. The teacher was writing something on the board, probably teaching maths. One student started talking and the teacher noticed him and shouted, "Stop talking and come here!" The student came to the teacher and he punished him with a cane.

I rather left the class and went to look for something to tell me what's going on. I went out of school and a man was riding a horse there and passed me. It was terribly annoying. I went on and found a blacksmith. I went through the wall and there the blacksmith was tearing a tooth. I got scared and ran away.

When I ran out, someone was calling a crowd there because something had happened to someone. He called for help. When I reached the injured person, I found that he tripped, fell on his head and passed out. I wondered if it wasn't a very vivid dream, so I pinched myself to wake up. Unfortunately, it didn't work.

I decided to look at someone's house. I chose one house and prayed that something terrible would not happen again. It looked cosy inside, but no one was home. I looked around. I tried to touch something again, but my hand went through again, it was really weird. I didn't understand where I was, how I got here and why. There wasn't much time to think about it, so I left the house and went back to school. I saw a student running away from school and a teacher running after him shouting something like, "Come back, brat!" I imagined what this would look like in real life. I tried to put my foot on the stairs and, strangely, I could normally climb the stairs. I wanted to see if there was anything to see on the roof of the building that would help me to understand where I was. As I climbed out and looked around, I found that it looked very old. I finally found out. I am in the past!

Šimon Hruška

Před 120 lety v Ďáblicích

Zabloudil jsem

Najednou jsem se ocitl na místě, které jsem ještě nikdy neviděl, ale stejně mi připadalo povědomé. Byl jsem v nějakém městě, nebo spíš vesnici? To jsem nevěděl, ale bylo mi to celkem jedno. Nejdříve jsem potřeboval zjistit, kde jsem. Šel jsem se porozhlédnout kolem, jestli by mě něco nenapovědělo, kde se právě teď nacházím.

Odpověď přišla docela brzy. Procházel jsem zrovna kolem několika budov, když v tom jsem poznal starou budovu školy, ve které se již neučí, a srdce mi poskočilo radostí. Věděl jsem kudy odtud dojít k dnešní budově školy. Hned jsem se vydal na cestu. Po cestě jsem si všímal, že je tam méně budov, než jsem zvyklý, i cesta vypadala jinak. Přišlo mi také divné, že jsem už dlouho neviděl žádné auto a vůbec všechno bylo jiné. Když jsem se dostal na místo, má radost byla tatam. Budova školy tu nebyla. To by ale znamenalo, že jsem v minulosti. Dost jsem se divil. Napadlo mě, jestli se mi to celé jen nezdá. Zkusil jsem se probudit – nepovedlo se. Zpanikařil jsem. Jestli to není sen, tak co tedy? Že bych byl opravdu v minulosti? Ale to přece není možné!

Rozběhl jsem se zpět. Když jsem doběhl ke staré škole, nevěděl jsem, co dál. Mám zkusit najít nějaký příbytek na noc? Nebo se mám zkusit podívat do školy, co se tam děje? Už vím, zeptám se někoho, co se tu děje a jak zpět do jednadvacátého století.

Čekal jsem nejméně půl hodiny, než jsem uslyšel první kroky. Rozběhl jsem se za zvukem. Běžel jsem kolem nejrůznějších domů, obchodů, statků. Několikrát jsem se zastavoval a poslouchal. Když jsem konečně dohnal kroky, poznal jsem, že je to nějaká paní. Hned jsem jí položil své otázky. Neodpověděla, asi mě neslyšela. Zkusil jsem to znovu. Tentokrát jsem si před ní stoupnul, ale dopadlo to stejně. Přišlo mi, že se kouká skrze mě, jako by o mně nevěděla, jako by mnou měla za chvíli projít. Když se paní přiblížila asi na pět centimetrů pokusil jsem se uhnout, ale nestihl jsem to. Paní mnou prošla a vykračovala si spokojeně ulicí dál.

Ted' přišel čas zkusit něco jiného, třeba jít obhlédnout situaci ve škole. Rozešel jsem se zpět, když v tom mi to došlo. Jak jsem se bezhlavě rozběhl za paní, vůbec jsem nesledoval cestu. Utekl jsem někam pryč od školy, jediného možného úkrytu před nocí, deštěm a mého jediného orientačního bodu v prastarých Ďáblicích. Jak se teď proboha vrátím ke škole? Rozběhl jsem se zpět a snažil jsem se najít stejnou cestu, jakou jsem sem přišel. Dosáhl jsem ovšem jen toho, že jsem doběhl k lesu, který jsem ještě nikdy předtím neviděl. Nedokázal jsem si představit, že by to mohlo dopadnout hůř. Vzápětí se ozvaly hromy a začalo pršet. Rozhodl jsem se, že v lese přenocuji. Našel jsem si strom, který se mi zdál nejlepší, byl totiž vysoký a téměř pod ním nepršelo. Lehl jsem si a téměř jsem okamžitě usnul.

Požár

Buch! Probudil jsem se a otevřel jsem oči, došlo mi, že jsem udělal velikou chybu. Přes noc musel blesk udeřit do jednoho ze stromů, který chytil a z toho stromu se požár šířil celým lesem. Měl jsem štěstí, že na mě nespádl velikánský kus hořícího stromu. Kašlal jsem, špatně se mi dýchalo, rozběhl jsem se za nejbližším místem, kde nehořelo. Běžel jsem mezi požárem a několikrát jsem se musel vracet, když mě požár úplně obklopil, nevěděl jsem co dál. Naštěstí se do místa, kde jsem byl, brzy pracovali hasiči a mohl jsem pryč. Chtěl jsem hasičům poděkovat, ale dopadlo to stejně jako, když jsem chtěl mluvit s tou paní.

Pokračoval jsem zpět do města, byla ještě tma. Procházel jsem městem bezcílně několik hodin, když jsem našel ulici, ve které jsem se setkal s paní napadlo mě jít ulicí nahoru, po cestě jsem u někoho skrz otevřené okno zahlédl část kalendáře. Jediné, co jsem viděl, byl nápis rok 1901. To potvrdilo mé předtuchy – opravdu jsem byl v minulosti. Když jsem došel nahoru, rozhlédl jsem se. Viděl jsem odtamtud spoustu budov. Dlouho jsem přejížděl očima po okolí, než jsem konečně objevil školu.

Rozešel jsem se 120 let starými ulicemi Ďáblic ke škole. Procházel jsem kolem různých domů, všemožnými ulicemi, několikrát jsem se musel vrátit, ale nakonec jsem se ke škole stejně dostal. Jakmile jsem k ní došel, chtěl jsem dovnitř. Zrovna bylo pár minut před zvoněním a poslední opozdilci vbíhali do školy. Využil jsem situace a vešel jsem otevřenými dveřmi rovnou do školy. Po té jsem pokračoval do jedné z učeben.

Vyučování

Ta učebna vypadala na první pohled docela útulně, ale na druhý už ne. Pod tabulí bylo vyskládáno alespoň dvacet rákosek všemožných velikostí a šířek. Hned jsem se otočil ke dveřím, že si vyberu jinou třídu, v tom ale do třídy vešel pan učitel v obleku a s obrovským knírem na obličej, když prošel, zabouchl za sebou dveře. Zapřemýšlel jsem, jak se dostat pryč. Napadlo mě, že bych mohl projít dveřmi, když už mi jde procházet lidmi, proč ne i dveřmi. Rozešel jsem se ke dveřím a pokusil jsem se jimi projít a potom je otevřít, ale oba pokusy skončily neúspěchem. Došlo mi, že tu budu muset zůstat celou hodinu. Sedl jsem si do jedné z lavic a počkal jsem až zazvoní.

Po konci hodiny jsem šel do jiné třídy, kterou jsem tentokrát nevybíral tak bezhlavě. Vešel jsem do třídy, kde byl nejnižší počet rákosek, tudíž nula a počkal jsem na příchod vyučujícího. Vyučující tentokrát nebyl pán s knírem, ale velice mile vypadající paní učitelka s krásnými světle růžovými šaty a velmi dlouhými a hnědými vlasy. Paní učitelka učila o poznání lépe než pan učitel, u kterého jsem byl před tím, především proto že v každé druhé minutě nepoužívala rákosky různých šířek a velikostí podle vážnosti přestupku. Na konci hodiny paní učitelka oznámila, že se příští hodinu jde ke kováři a s těmito slovy odešla.

Ke kováři? Podivil jsem se. V zápětí mi došlo, že se nejspíš jde na exkurzi a tím byl případ vyřešen. Ukázalo se, že pravda je hodně vzdálená tomu, co jsem si myslel. Kovář totiž nedělal nic jiného než, že trhal pacientům i dětem zkažené zuby.

Dočasný domov

Po vyučování jsem si šel opatřit bydlení, bohužel mě po chvíli dostihl déšť, a tak jsem se radši vrátil do školy. Déšť opadl až pozdě večer a proto jsem byl donucen přenocovat ve škole. Lehl jsem si na katedru paní učitelky a usnul.

Bylo kolem půlnoci a já jsem se rozhodl pořádně si to ve škole užít. Vydal jsem se na průzkum. Prošel jsem všechny třídy až na třídu, kde vyučoval ten příšerný učitel. To proto, že dveře byly na rozdíl od ostatních tříd zavřené. Byl jsem už na cestě zpět ke katedře, když v tom jsem uslyšel otevírání dveří. Okamžitě jsem se otočil, uviděl jsem toho kníratého učitele, jak jde z učebny a následuje ho téměř celá jeho třída. Že by měli ve škole přespávačku? Ne, byli po škole a právě se rozcházelí do svých domovů. To potvrdilo, jak strašný tento konkrétní učitel byl. Vrátil jsem se, ustlal si na katedře a znovu usnul.

Když jsem se probudil zjistil jsem, že už je hodina. Slezl jsem z katedry a šel jsem do své lavice. Podíval jsem se, co se učí, když v tom jsem si všiml velkého nápisu na tabuli, kde bylo napsáno: „Paní učitelka je u lékaře, supluje pan učitel Přísný.“ Nebyl to nikdo jiný než pan Rákoska, jak jsem si ho pro sebe nazval. A měl sebou samozřejmě svou sbírku rákosek. Napočítal jsem jich přesně třicet dva. Učil příšerně, jak už jsem ostatně zjistil dříve. Když po té hodině přišla paní učitelka, žáci ji div neumačkali radostí. Po vyučování jsem se šel podívat po nějakém bydlišti, protože spát na katedře není vůbec pohodlné. Procházel jsem se Ďáblicemi, koukal jsem se všude, ale nakonec jsem se rozhodl zůstat ve škole, kde jsem to znal.

Probuzení

Když jsem usínal, napadlo mě, že bych si měl udělat mapu, aby se již nestalo, že se ztratím. Když jsem se pak ráno probudil, nezůstal jsem ve třídě, ale vzal jsem si několik listů papíru a začal jsem dělat mapu.

Ze začátku to šlo těžko. Nejprve jsem prošel okolí školy a po té jsem pokračoval dál do Ďáblic. Zaznamenával jsem každý dům a každý strom. Byl už skoro večer, když mi došlo, že bych se měl vydat zpět do školy. Běžel jsem co mi nohy stačily, abych stihl zavíračku.

Když jsem doběhl zjistil jsem, že je příliš pozdě. Sedl jsem si na kámen a přemýšlel, jsem co dál. Zkusil jsem obejít budovu, jestli nebude nějaké okno otevřené, ale nebylo. Rozhodl jsem se přespat venku. Lehl jsem si těsně ke zdi, kde byl přístřešek a usnul jsem. Probudilo mě otevírání dveří. Podíval jsem se, kde se otevřelo a zjistil jsem, že zrovna vychází nějaký neznámý, přátelsky tvářící se učitel. Rozběhl jsem se ke dveřím, ale nestihl jsem to. Tentokrát jsem si lehl před dveře v naději, že ještě někdo otevře. Čekal jsem mnoho minut, než konečně někdo otevřel. Vlétl jsem do dveří a vtom...

Trrr! Ozval se zvuk budíku, ale vždyť ve třídě žádný budík nebyl! Nebo že by to bylo zvonění? Otevřel jsem oči a zjistil jsem, že už nejsem na katedře, ale doma v posteli. Celé se mi to jen zdálo. Oddychl jsem si, protože jsem byl zpět v roce 2022.

Šimon Hruška

120 Years ago in Ďáblice

I got lost

Suddenly I found myself in a place I had never seen before, but it still seemed familiar. Was I in a city or a village? I didn't know that, but I didn't care. First I needed to find out where I was. I went to look around to see if anything told me where I was right now.

The answer came quite soon. I was walking around several buildings when I recognized the old school building, which is no longer there, and my heart skipped a beat. I knew where to get to today's school building. I set off right away. Along the way, I noticed that there were fewer buildings than I was used to, and the road looked different. It also struck me as strange that I hadn't seen a car in a long time and everything was different. When I got to the place, my joy was gone. The school building was not here. But that would mean I'm in the past. I was quite surprised. I wondered if it was all right. I tried to wake up - it didn't work. I panicked. If it's not a dream, then what? That I would really be in the past? But that's not possible!

I ran back. When I ran to the old school, I didn't know what to do next. Should I try to find a shelter for the night? Or should I try to see the school, what's going on there? I already knew, I'll ask someone what's going on here and how to get back to the twentieth century.

I waited at least half an hour before I heard the first steps. I ran after the sound. I ran around various houses, shops, and farms. I stopped and listened several times. When I finally caught the steps up, I realised it was some lady. I immediately asked her my questions. She didn't answer, she probably didn't hear me. I tried again. This time I stood in front of her, but it turned out the same way. It occurred to me that she was looking through me, as if she didn't know about me, as if she should pass me in a moment. When the lady approached about five inches, I tried to dodge, but I didn't make it. The lady walked through me and walked contentedly down the street.

Now it's time for something different, maybe to go to see the situation at school. I broke up when I realised that. As I ran headlong behind the lady, I did not follow the path at all. I ran somewhere away from the school of the only possible shelter from the night, the rain and my only landmark in the ancient Ďáblice. How the hell am I going back to school now? I ran back, trying to find the same way I came here. But I only made it to a forest I had never seen before. I couldn't imagine it could get worse. Then there was thunder and it began to rain. I decided to spend the night in the woods. I found the tree that seemed best to me, because it was tall and it was hardly raining under it. I lay down and fell asleep almost immediately.

Fire

Boom! I woke up and opened my eyes, realising that I had made a big mistake. Overnight, lightning had to strike one of the trees, and from that tree the fire spread throughout the forest. I was lucky a huge piece of burning branch did not fall on me. I sneezed, I was having trouble breathing, I ran to the nearest place where it didn't burn. I ran between fires and had to return several times when the fire completely surrounded me, I didn't know what to do next. Luckily I went to a place where it was worked out by firefighters and I could go away. I wanted to thank the firefighters, but it turned out the same way when I wanted to talk to the lady.

I continued back to the city, it was still dark. I was walking aimlessly through the city for several hours when I found the street where I met the lady. It occurred to me to go up the street. All I saw was the inscription year 1901. That confirmed my premonitions - I really was in the past. When I reached the top, I looked around. I saw a lot of buildings from there. I rolled my eyes for a long time before I finally discovered the school.

I walked the 120-year-old streets of Ďáblice to the school. I walked around different houses, through all sorts of streets, I had to return several times, but in the end I still got to school. As soon as I reached her, I wanted to go in. It was just a few minutes before the bell rang and the last of the latecomers ran into the school. I took advantage of the situation and walked straight through the open door into the school. After that I continued to one of the classrooms.

Teaching

The classroom looked quite cosy at first glance, but not at second. At least twenty reeds of all sizes and widths were laid out under the board. I immediately turned to the door to choose another class, but a teacher with a huge moustache on his face in a suit entered the class and slammed the door behind him as he passed. I was thinking how to get away. It occurred to me that if I could walk through the people, I could walk through the door. I walked to the door and tried it, and then to open it, but both attempts failed. I realised I would have to stay here for a whole lesson. I sat down on one of the benches and waited for the ringing.

At the end of the class, I went to another, which this time I didn't choose so headlong. I entered the class with the lowest number of reeds, which was actually zero, and I waited for the teacher to arrive. The teacher this time was not a gentleman with a moustache, but a very nice-looking woman with a beautiful light pink dress and very long and brown hair. The teacher taught much better than the teacher I had been with before, mainly because she did not use reeds of different widths and sizes every other minute, depending on the seriousness of the offence. At the end of the lesson, the teacher announced that she was going to the blacksmith's next lesson and left with these words.

To the blacksmith? I was surprised. Soon I realised that it was probably going on an excursion and that resolved the case. The truth turned out to be a long way from what I thought. The blacksmith did nothing but tear the decayed teeth of the patients including children.

Temporary home

After school, I went to get home, but unfortunately after a while the rain caught up with me, so I preferred to go back to school. The rain didn't fall until late in the evening, so I was forced to spend the night at school. I lay down at the teacher's department and fell asleep. It was around midnight and I decided to really enjoy it at school. I set out to explore. I went through all the classes except the class where the terrible teacher taught. This is because, unlike the other classes, the doors were closed. I was on my way back to the department when I heard the door open. I turned immediately and saw the moustachioed teacher walking out of the classroom, followed by almost his entire class. That they would have a sleepover at school? They were really out of school and just leaving for their homes. This confirmed how terrible this particular teacher was. I returned to the department and fell asleep again.

When I woke up, I found it was an hour. I got out of the chair and went to my bench. I looked at what was being taught when I noticed a large inscription on the blackboard where it said: The teacher is at the doctor's, replacing the school.

Teacher Strict was none other than Mr. Reed, as I call him. And, of course, he had his reed collection with him. I counted thirty-two of them exactly. He taught terribly, as I have learned in the past. When the teacher came during the break, the students did not marvel at her with wonder.

After class, I went to see a place to live. I walked with the Devils, I looked everywhere, but in the end I decided to stay in school.

Awakening

As I fell asleep, it occurred to me that I should make a map so that I would never get lost. When I woke up in the morning, I didn't stay in class, but I took a few sheets of paper from the department and started making a map.

It was hard at first. First I walked around the school and then I continued on to the village of Ďáblice. I recorded every house and every tree. It was almost evening when I realised I should go back to school. I ran to my feet to catch the shutter.

When I finished, I found it was late. I sat on a rock and thought about what to do next. I tried to get around the windows if there wasn't one open, but it wasn't. I decided to sleep outside. I lay down under the roof and fell asleep. The opening of the door woke me up. I looked where it opened and found that an unknown, friendly-looking teacher was coming out. I ran to the door, but didn't make it. This time I lay down in front of the door, hoping that someone else would open it. I waited 5, 10, 15, 30, 60, 120 minutes when someone finally opened, I didn't care who opened it. I rushed through the door and then straight into the classroom and fell asleep.

Rrring! There was an alarm, but there was no alarm in the class! Or would it be a ringtone? I opened my eyes and found that I was no longer in the department, but in bed at home. It just seemed to me. I rested because I was back in 2022.

Oživé fotografie - práce 4. ročníku

Living Photographs - Works of the 4th Year

Úvod k pracím čtvrtého ročníku

Práce na projektu se ve čtvrtém ročníku rozvinuly v druhém pololetí, především na konci května. Na základě inspirace Cimrmanovými ožvlými obrazy jsme tvořili „oživlé fotografie“. Nejvíce času nám zabralo studium a technická příprava. V první fázi jsme vymýšleli, co chceme nafotit. Představovali jsme si, jak může vypadat výsledek a hledali jsme prostředky k jeho uskutečnění. Překvapilo nás, jak důležitá je příprava: rekvizity, kostýmy, výběr lokací, práce se světlem, příprava scény atd.

K naplnění cílů jsme se učili týmově spolupracovat, hledali jsme pomoc doma i ve škole. Proto je zde patřičné poděkovat rodičům i prarodičům, přátelům, učitelům a učitelkám, asistentkám, přátelům a všem, kteří nám pomáhali s tímto projektem.

Introduction to the work of the fourth year

Work on the project developed in the fourth year in the second half of the year, especially at the end of May. Inspired by Cimrman's animated paintings, we created "animated photographs". The study and technical preparation took us the most time. In the first phase, we came up with what we wanted to photograph. We imagined what the result might look like and looked for ways to make it happen. We were surprised at how important the preparation is: props, costumes, selection of locations, working with light, stage preparation, etc.

To fulfill our goals, we learned to work in a team, we sought help at home and at school. That is why it is appropriate to thank our parents and grandparents, friends, teachers, assistants, and everyone who helped us with this project.

4.A - skupina A2 (Cambridge)

Jak projekt probíhal ve 4.A

Na základě inspirace probíhajícími pracemi v jiných třídách jsme pojali nápad zrealizovat několik ožvlých fotografií. Většina spolužáků se do projektu zapojila s velkou chutí, někteří však nikoliv. Z množství nápadů jsme vybrali několik témat, které jsme se rozhodli uskutečnit.

Naplánovali jsme den, kdy se budeme fotit. Již při prvním termínu jsme ale zjistili, že nemáme dostatek rekvizit ani kostýmů. Nakonec jsme fotografovali několikrát, protože se nám zpočátku nedařilo kvůli technickým problémům. Díky úžasné pomoci paní učitelky Stanislavy Hamzové a paní doktorky Svatavy Štolbové jsme shromáždili staré knihy a dobové rekvizity. Donesli jsme si z domova staré oblečení. Velké poděkování patří paní asistentce Tereze Štolbové, která nejen se vším pomáhala, ale také si zahrála naší paní učitelku. Po pečlivé přípravě pak samotné fotografování probíhalo rychle, vytvořili jsme sérii kvalitních snímků. Následně jsme se při jejich pozorování velmi bavili a vytvořili jsme společně humorné komentáře. Nejvíce nás bavilo vymýšlet fiktivní jména osob, které žily před 120 lety. Též nás pobavil překlad názvu písničky Skákal pes – Jumping Dog.

Projektu se účastnili: Báčová Eliška Marie, Bocánová Mariana, Demeďuková Vanesa, Hnízdilová Tereza, Kneifl Tomáš, Krkošková Laura, Kubala Tadeáš, Pokorná Maria, Žemličková Eliška.

How the project went in 4.A

Inspired by ongoing work in other classes, we came up with the idea of taking some animated photographs. Most of the classmates joined the project with great gusto, but some did not. From a number of ideas, we selected several topics that we decided to implement.

We have scheduled a day for us to take pictures. However, we found out at the first term that we did not have enough props or costumes. In the end, we took pictures several times because we failed at first due to technical problems. Thanks to the wonderful help of Mrs. Stanislava Hamzová and Dr. Svatava Štolbová, we collected old books and period props. We brought old clothes from home. Many thanks to the assistant Tereza Štolbová, who not only helped with everything, but also played our teacher. After careful preparation, the shooting itself was fast, we created a series of quality images. Subsequently, we had a lot of fun watching them and created humorous comments together. We enjoyed inventing the fictitious names of people who lived 120 years ago the most. We were also amused by the translation of the song's title Skákal pes – Jumping Dog.

Participants in the project: Báčová Eliška Marie, Bocánová Mariana, Demeďuková Vanesa, Hnízdilová Tereza, Kneifl Tomáš, Krkošková Laura, Kubala Tadeáš, Pokorná Maria, Žemličková Eliška. Many thanks to assistant Tereza Štolbová.

Paní učitelka Růžena Konopníková učí hudební výchovu. Žáci 4. třídy zpívají píseň Skákal pes.

Mrs. Růžena Konopníková teaches music education. 4th grade pupils sing the song Jumping Dog.

Třídní fotografie 4.A ve školním roce 1901/1902. Na fotografii je též zachycena tvář pana zástupce Milouše Fučíka.

Class photo 4.A in the school year 1901/1902. The photo also shows the face of Deputy Milouš Fučík.

Učitelský sbor ve školním roce 1901/1902. Zprava doleva: paní učitelka Marie Rocklová, paní ředitelka Božena Horáčková, paní učitelka Olivie Slepíčková, paní asistentka Elizabeta Svajnošová, paní učitelka Mariana Lálová, pan učitel Josef Frantík.

Teachers in the school year 1901/1902. From right to left: Mrs. Classteacher Marie Rocklová, Mrs. Director Božena Horáčková, Mrs. Teacher Olivia Slepíčková, Mrs. Assistant Elizabeta Svajnošová, Mrs. Teacher Mariana Lálová, Mr. Teacher Josef Frantík.

Paní učitelka Marie Rocklová učí žáky 1. třídy abecedu. V Národním divadle v ten den hráli komedii Blázinec v prvním poschodí autora F. F. Šamberka.

Teacher Marie Rocklová teaches the 1st grade the alphabet. On that day, they performed the comedy Madhouse on the First Floor by F. F. Šamberk at the National Theater.

Školní rok běží. Je jaro 1902. Pan učitel Josef Frantík, pověstný svou sečtělostí, si čte knihu.

The school year is running. It is the spring of 1902. Mr. Teacher Josef Frantík, famous for his literacy, is reading a book.

4.B - skupina A2 (Cambridge)

Jak projekt probíhal ve 4.B

Při tvůrčím rozhovoru jsme se nejprve rozdělili do pracovních skupin. Jedna skupina se chtěla zabývat tématem historie školy, druhá se zajímala spíše o život v době před 120 lety. Skupina kluků se zajímala o tramvaje, které byly tenkrát chloubou moderní techniky. Z toho vznikl nápad vytvořit tři oživé fotografie: školní, městskou a jednu zachycující dobový život.

Naplánovali jsme fotografování, na které jsme se těšili. Sehnali jsme kostýmy, rekvizity, připravili nápis. Při tom jsme zkoumali dějiny, sbírali informace a učili se o tom, co tehdy lidé prožívali. Zjistili jsme zajímavé věci, proto jsme k fotografiím připojili krátké texty.

Projektu se účastnili: Caithamlová Sofie, Grgula David, Kroutilová Karolína, Mártyenyiv Šandor, Moldovan Daniel, Pasov Michel, Podolský Vojtěch, Soldátová Karolina, Šavelová Soňa, Tišťanová Vivien, Tižo Tobiáš, Válka Vít, Večeřová Klára, Werberová Vendula, Zábrodský Kryštof.

How the project went in 4.B

During the creative interview, we first divided into working groups. One group wanted to deal with the history of the school, the other was more interested in life 120 years ago. A group of boys were interested in trams, which at the time were the pride of modern technology. From this came the idea of creating three vivid photographs: school, city and one depicting period life.

We planned the photos we were looking forward to. We got costumes, props, and prepared a sign. In doing so, we researched history, gathered information, and learned about what people were going through at the time. We found interesting things, so we added short texts to the photos.

Participants in the project: Caithamlová Sofia, Grgula David, Kroutilová Karolína, Mártyenyiv Šandor, Moldovan Daniel, Passau Michel, Podolský Vojtěch, Soldátová Karolina, Šavelová Soňa, Tišťanová Vivien, Tižo Tobiáš, Válka Vít, Večeřová Klára, Werberová Vendula, Zábrodský Kryštof.

Ve školním roce 1901/1902 se děti z Ďáblic a okolí učily poprvé v krásné nové budově. Starobylé Ďáblice tak pevně vykročily k tomu, že se jednou stanou součástí velkoměsta Prahy.

In the school year 1901/1902, children from Ďáblice and the surrounding area studied for the first time in a beautiful new building. The old village Ďáblice so prepared a day that it would become a part of the big city of Prague.

V roce 1901 jezdila Prahou tramvaj již několik let. Trať vedla i přes Karlův most. Slovo tramvaj pochází z angličtiny – tram-way znamená doslova trémová cesta. Dnes na Karlově mostě tramvaje nejezdí, protože by otřesy ničily památnou stavbu.

In 1901, a tram ran through Prague for several years. The track also led across Charles Bridge. The word tram comes from English - tram-way literally means a beam road. Today, trams do not run on Charles Bridge, because the tremors would destroy the memorable building.

Tehdy populární americký tanec zvaný „cakewalk“ znal kdekdo. Zvesela se tančilo nejen v kabaretech, ale i ve školách a školních plesech. Cakewalk vznikl v USA v polovině 19. století v prostředí černošských otrokářských komunit na základě humorné stylizace slavnostních pochodů. Od roku 1890 díky uvedení tohoto tance na Broadwayi se jeho popularita velmi rozšířila.

At that time, the popular American dance called "cakewalk" was known everywhere. It was danced merrily not only in cabaret, but also in schools and school balls. Cakewalk originated in the United States in the mid-19th century in the environment of black slave communities based on the humorous stylization of ceremonial marches. Since 1890, thanks to the dance's performance on Broadway, its popularity has greatly expanded.

Historie hraček - práce 3. ročníku

History of Toys - Works of the 3th Year

Úvod k pracím třetího ročníku

Když jsme se inspirovali pracemi žáků 6.A, kteří vytvořili zajímavé referáty, mluvili jsme o životě před 120 lety. Napadlo nás, že bychom se mohli zabývat hračkami. Zajímalo nás, jak tenkrát hračky vypadaly a jakou měly historii. Zjistili jsme, že některé byly vynalezeny opravdu dávno. Zaujal nás příběh pana prezidenta Theodora Roosevelta, který dal jméno plyšovému medvídkovi – teddy bear, rovněž to, že mezi nejstarší hračky patří yo-yo, panenky a míč. Našli jsme plakát z výstavy nejlepších hraček roku 1903 v Paříži. Na tom základě jsme nakreslili naše oblíbené hračky a společně je popsali. Překvapilo nás, že v některých případech je pojmenování hraček mezinárodní, u jiných je ale překlad obtížný, např. u slova káča nebo autíčko na klíček.

Obrázky, které vytvořili žáci skupin 3.A a 3.B, jsou uvedeny níže a seřazeny podle tématu.

Introduction to the work of the third year

Inspired by the work of pupils 6.A, who created interesting essays, we talked about life 120 years ago. It occurred to us that we could occupy ourselves with toys. We wondered what the toys looked like then and what their history was. We found that some were invented a long time ago. We were fascinated by the story of President Theodor Roosevelt, who gave his name to a teddy bear, as well as the fact that the oldest toys include yo-yos, dolls and a ball. We found a poster from the exhibition of the best toys of 1903 in Paris. Based on that, we drew our favorite toys and described them together. We were surprised that in some cases the naming of the toys is international, but in other cases the translation is difficult, such as the word “káča” (from the name Kate) – spinning top or “autíčko na klíček” (literally a toy car on a key) – wind-up toy car.

Pictures created by students in groups 3.A and 3.B are listed and ordered by topic below.

Autíčko

Auta byla v roce 1901 velmi nová. První vozy jezdily již na konci 19. století, nicméně první automobil značky Laurin & Klement byl vyroben až roku 1905. Brzy následovaly pochopitelně i hračky, se kterými si nejen chlapci dodnes hrají.

Toy car

The cars were very new in 1901. The first cars were driven as early as the end of the 19th century, however, the first Laurin & Klement car was not manufactured until 1905. Soon, of course, toys followed, with which not only boys still play today.

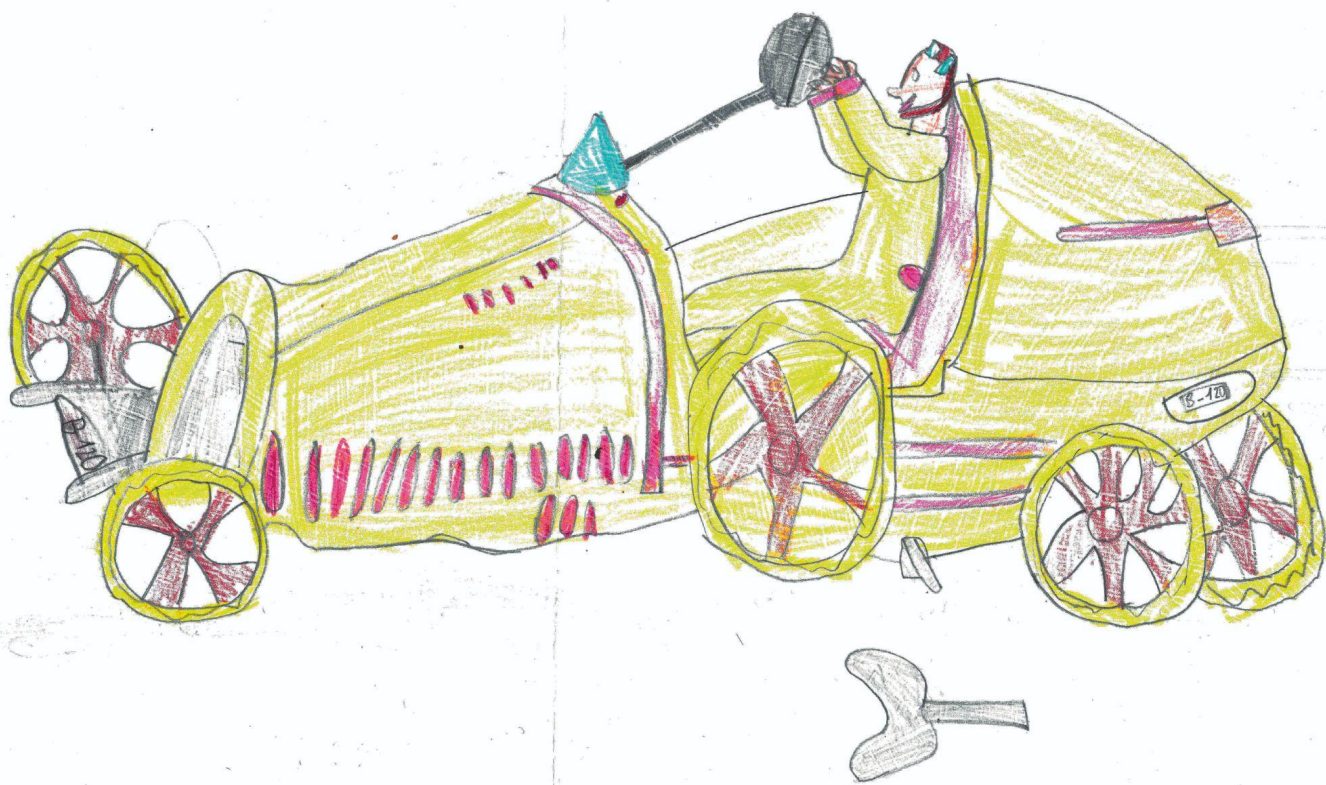

Vybral jsem si autíčko na klíč.
Na mém obrázku je žluté závodní
auto s dřevěnými koly.

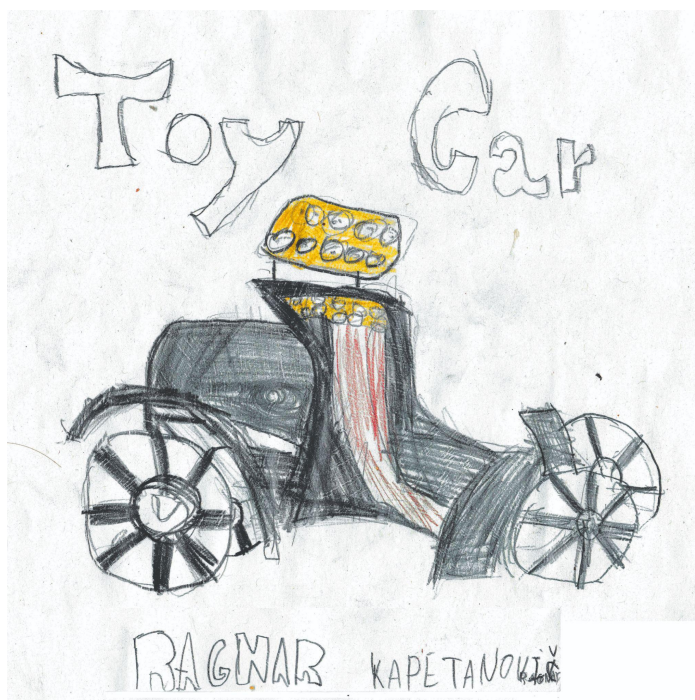
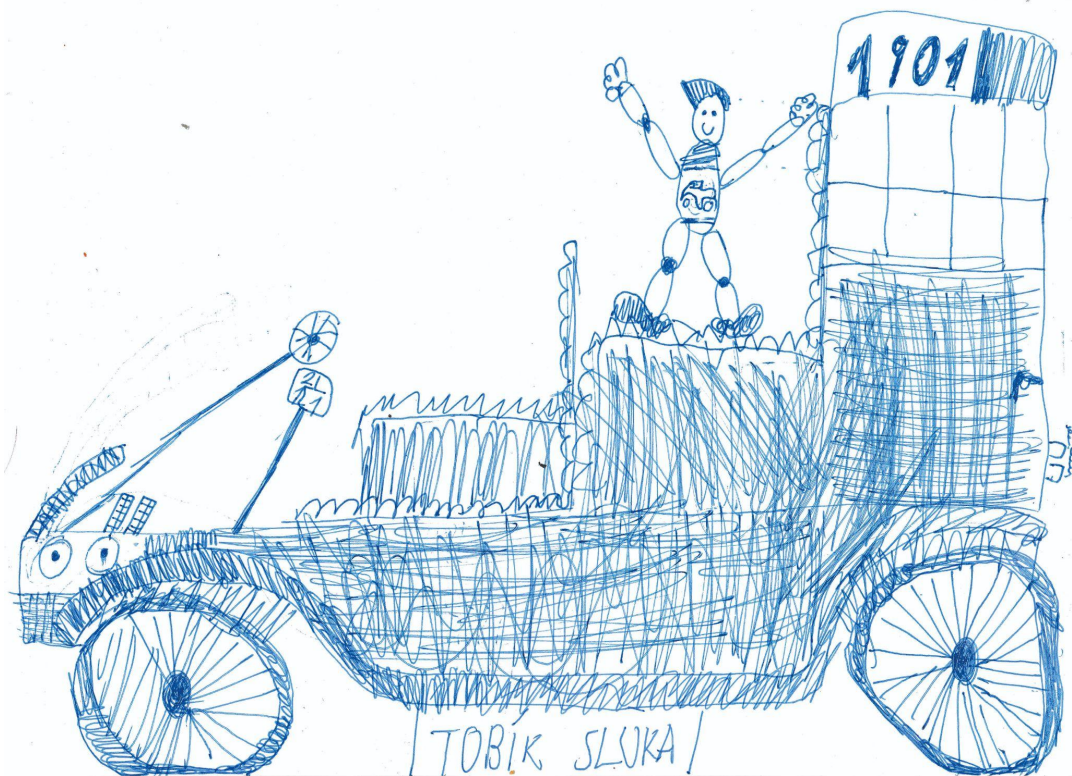
I chose a wind-up toy car.
In my picture is a yellow race
car with wooden wheels.

CAR

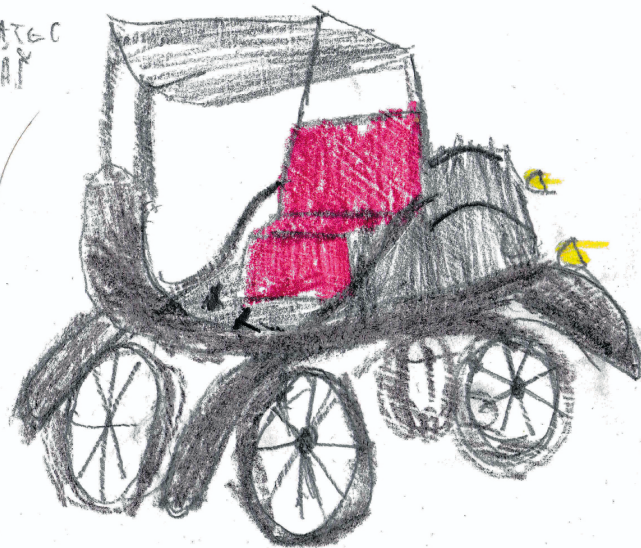
KEY

MATĚJ MADĚRA

БУНАТЪ
ТОМА

Yo-yo

Yo-yo je jedna z nejstarších hraček vůbec. Obrazy této hračky jsou i na antických vázách. Slovo pochází z filipínštiny a znamená „pojd'-pojd'“. V češtině známe i tvar jojo a od toho sloveso jojovat. V jojování se dokonce dělají i soutěže.

Yo-yo

Yo-yo is one of the oldest toys ever. The paintings of this toy are also on antique vases. The word comes from Filipino and means "come-come". We also know the form "jojo" in Czech and from it the verb to jojo. There are even competitions in it.

Yo-Yo

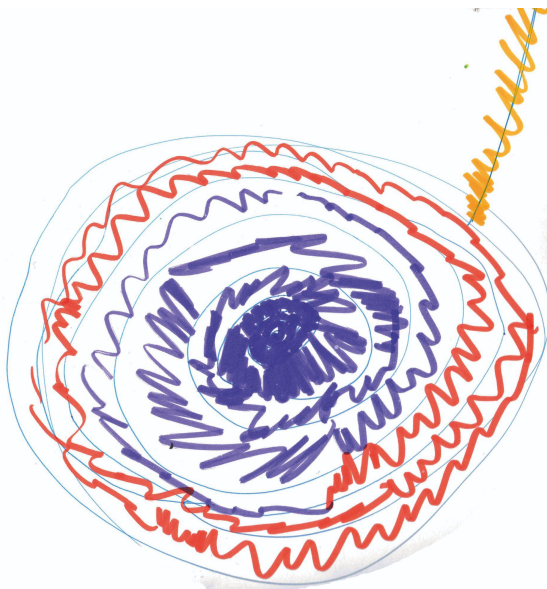
LADRA 3.13

ROSTANŠOVÁ

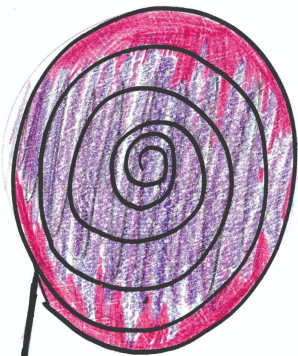

YO-YO

DALIBOŘ
KRATOCHVIL 3.B.

YOyo

Aneta Baborovská

YOYO

Šipán
Kala

YO-YO

MISA SED
LA KO
VA

MISA S.

Míč a míčové hry

Míč byl používán už odedávna. Nejstarším dokladem toho je psaný záznam z 2. století před naším letopočtem. Níže uvedený referát zpracovala Helena Hrušková ze 3.A.

Ball and ball games

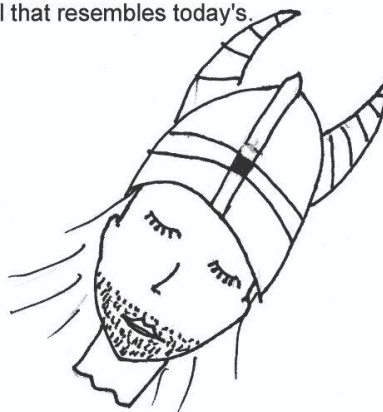
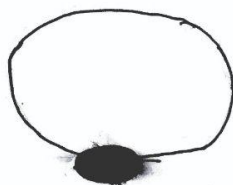
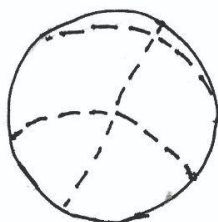
HELENA HRUŠKOVÁ

The ball has been used for a long time. The oldest evidence of this is a written record from the 2nd century BC. The paper below was prepared by Helena Hrušková from 3.A.

Míč

Míč byl používán už odedávna. Nejstarším dokladem toho je psaný záznam z 2. století před naším letopočtem, který popisuje čínskou hru Cchu-ťü. Vzdáleně připomínala dnešní fotbal a věnovali se jí hlavně vojáci z armády. Poté se rozšířila do vyšších vrstev společnosti. Hrál se s balonem plněným zvířecí srstí a korkem. Podobnou zábavu si oblíbili také v Japonsku. Míčové hře podobné fotbalu propadli i lidé v severní Africe, ale nějakou její formu hráli též Mayové a Aztékové. Dále se podobné hře věnovali starověcí Řekové a po nich Římané. Spolu s nimi se dostala až do Anglie, kde od 16. stol. začínala připomínat současný fotbal. Stále se však hrálo s míčem o jakém se psalo v čínském svitku. Ve středověké Anglii pak používali nafouknutý prasečí měchýř i když se tradovalo, že ve skutečnosti se hrálo s hlavami římských a vikingských utlačovatelů. Zlom přišel v polovině 19. stol. spolu s vulkanizací gumy. V té době se začaly vyrábět míče, které se podobají tomu dnešnímu.

The ball has been used since the ancient times. The oldest evidence of this is a written record from the 2nd century BC, which describes the Chinese game called Cchu-ťü. It resembled today's football and was mainly played by soldiers from the army. Then it spread to the upper classes of society. It was played with balloons filled with animal fur and cork. Similar entertainment was also popular in Japan. People in North Africa also their time to a ball game, and the Mayans and Aztecs played some of its form too. The ancient Greeks and after them the Romans also played a game resembling football. Together with them, it reached England. Since the 16th century, it began to resemble today's football. However, it was still played with a ball that depicted in an old Chinese scroll. In medieval England, people used an inflated pig bladder, although it was said that the game was actually played with the heads of Roman and Vikings oppressors. The turning point came in the middle of the 19th century along with rubber vulcanization. At that time, people began to produce a ball that resembles today's.

Medvídek

První plyšový medvídek v Evropě byl vyroben v Německu v roce 1902. V USA v té době již do března 1901 byl prezidentem Theodor Roosevelt. Podle historky, kdy údajně zachránil mládě medvěda při lovu, vznikl nápad vytvořit hračku, kterou výrobci pojmenovali Teddy bear. Vyrobeno bylo od té doby miliony kusů a dodnes patří k nejoblíbenějším hračkám.

Teddy bear

The first teddy bear in Europe was made in Germany in 1902. In the USA at that time, until March 1901, Theodor Roosevelt was president. According to the story, when he allegedly saved a young bear while hunting, the idea arose to create a toy, which the manufacturers named Teddy bear. Millions of pieces have been produced since then and are still one of the most popular toys.

Teddy bear

První medvídek byl vyroben v roce 1902 23. října. V německém městečku Giengen v továrně na hračky. Medvídek je první hračka, s kterou si hráli kluci i holky.

Adele Klupčková

Teddy bear

Byl vyroben v roce 1902.
Byl pojmenován podle pana
prezidenta Theodora
Roosevelta, který měl rád
medvědy.

It was made in 1902. It
was named after President
Theodor Roosevelt, who loved
bears.

Eliška Čadková

Kaťa Řezníková

Teddy

bears

Nela Hryšlová

 Teddy
 bear

Miša Kodonicko

Teddy Bear

Laura Bobčiková 3.A

TEDDY
BEAR

Aniška
Tanešová

It was made in
1902.

TEDDY Bear

The first teddy bear was made in 1902, on October 23 in the German town of Giengen in a toy factory. The teddy bear is the first toy that both boys and girls have played with.

Teddy
bear

Misa Uod

Panenka a panáček

Panenky byly vždy oblíbené zvláště u holek. Je to nejspíš vůbec nejstarší hračka, jak svědčí pravěké památky. Panenky se odjakživa vytvářely doma, ze dřeva, ze slámy, z keramické hlíny, časem i z porcelánu. Často měly ručně šité šaty. Mezi chlapci byly oblíbené různé postavy panáčků nebo vojáčků.

Doll and stick figure

Dolls have always been popular, especially with girls. It is probably the oldest toy ever, as evidenced by prehistoric monuments. Dolls have always been made at home, from wood, straw, ceramic clay, and over time from porcelain. They often wore hand-sewn dresses. Various figures of dolls or soldiers were popular among the boys.

Dolls have always been popular, especially with girls. It's the oldest toy ever. Dolls could also be made at home, for example from wood. They often wore hand-sewn dresses.

Káča

Nejstarší káči byly již před 5 500 lety. Hráli si s nimi snad všechny kultury. Setrvačník byl totiž principem i hrnčířského kruhu, od něhož byl jen krůček k hračce. Krásně malované dřevěné káči se vyráběly i u nás.

Spinning Top

The oldest spinners were already 5,500 years ago. Perhaps all cultures played with them. The flywheel was also the principle of the potter's wheel, from which it was only a step to the toy. Beautifully painted wooden spinning tops were also made in our country.

Kača Glavěturka

Spinning top.

spinning top

My spinning top is
wooden. It is turning
nicely.

Kača.

Moje kača je celá
ze dřeva. Hrává se
dobře.

NIKOLAS WERTHAİM

Mašinka a vláček

První elektrické vláčky vyrobila americká firma Carlisle & Finch v roce 1896. Komerčně úspěšnější však byla firma Lionel, která byla založena roku 1900 a patří dodnes k nejúspěšnějším výrobcům.

Machine and train

The first electric trains were made by the American company Carlisle & Finch in 1896. However, the more commercially successful company was Lionel, which was founded in 1900 and is still one of the most successful manufacturers.

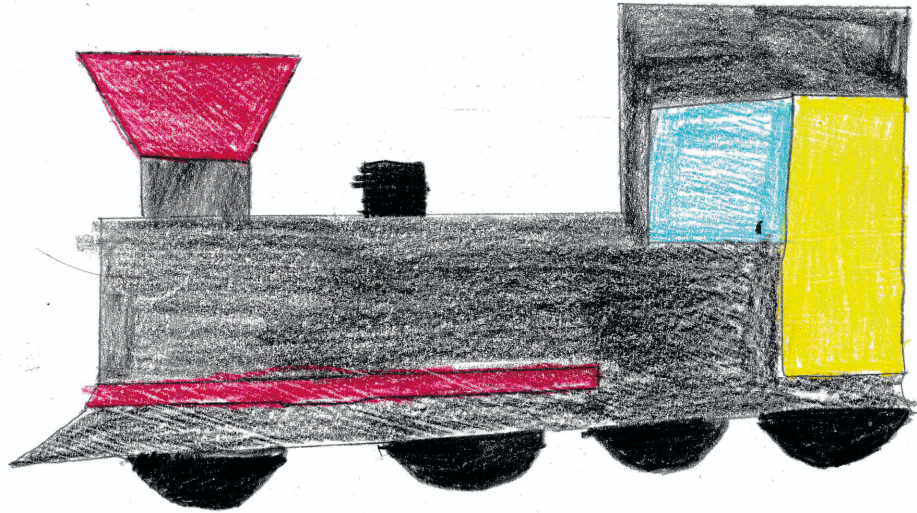
Toy
My train has
wooden wheels.
The whole is made
of wood.

Hračka
Můj vlak má dřevěné
kolečka. Celý je
dřevěný.

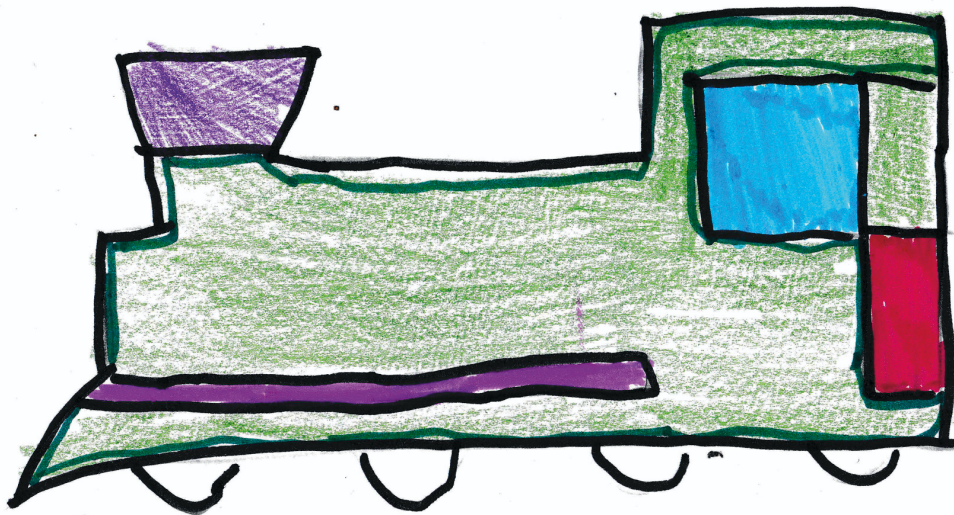
Katka Slavčinská

Aisha

S. a t a

Houpací kůň

Kdo by neznal nejrůznější houpací hračky? V kolébce, později na houpacích koních i v pozdním věku na houpacích křeslech se houpe každý rád. Připomíná nám to pohyby v lůně matky. Nejrůznější umně vyrobená dřevěná houpadla jsou odjakživa v majetku mnoha rodin. Níže uvedený referát zpracovala Dora Pavlíčková z 3.A.

Rocking-horse

Who wouldn't know all sorts of rocking toys? In the cradle, later on rocking horses and at a later age in rocking chairs, everyone likes to swing. It reminds us of the movements in the mother's womb. Various artfully made wooden swings have always been owned by many families. The paper below was prepared by Dora Pavlíčková from 3.A.

14.6.

Rocking horse is wooden toy. It has four legs. It was first made in 17. century. From the 19. century onward, rocking horses became more commonly considered as child's toy. Mostly ~~built~~ built by hobby woodcrafters, and ranging from relatively crude to finely ornamented and these toys of future kings, it was not until the late 19. century that the production became industrialised.

